

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Хто є хто: представляємо голів комітетів Верховної Ради

Ірина ГЕРАЩЕНКО: «Захищати європейські кордони потрібно не візами, а тиском на Кремль»

▶ СТОР. 4

Резонанс

Російський солдате, кидай рушницю, іди додому!

▶ СТОР. 5

Діти і фронт

Вижити на лінії вогню

▶ СТОР. 8

№ 67 (6071) СЕРЕДА, 15 КВІТНЯ 2015 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Демократія неможлива без парламентського контролю за публічними фінансами

У **Комітеті Верховної Ради з питань бюджету** відбулися слухання «Діяльність Рахункової палати: шляхи законодавчого реформування». Їх мета — обговорити пропозиції до проекту закону «Про Рахункову палату України», ухваленого парламентом у першому читанні 5 березня поточного року. Участь у дискусії взяли народні депутати, представники уряду, адміністрації Президента, Рахункової палати, громадських організацій та вищих навчальних закладів, а також міжнародні та вітчизняні експерти. ▶ СТОР. 2

У Німеччині зустрілися міністри «великої сімки»

Протягом 14-15 квітня в німецькому місті Любек триватиме саміт глав МЗС «великої сімки». Росію, яку вилучили з об'єднання промислово розвинених держав через анексію українського Криму, до зустрічі не запросили. Упродовж двох днів міністри закордонних справ країн-учасниць «сімки» обговорять ситуацію в Україні, перспективи відносин із Росією, ядерну програму Ірану й переговори щодо неї та планований на червень у Німеччині саміт «Великої сімки». Німецький міністр Франк-Вальтер Штайнмайєр, який разом із главою французького зовнішньополітичного відомства Лораном Фаб'юсом брав участь у зустрічі в «нормандському форматі» в Берліні, заявив, що обидва поінформують колег про свої оцінки становища в Україні, **повідомляє «Радіо Свобода».**

Фото надане прес-службою управління ДСНС у Волинській області.

Тепло протрималося недовго

Не встигли українці насолодитися довгоочікуваними теплом і сонечком, як на країну знову почали насуватися холодні атмосферні фронти. У всіх регіонах очікується зниження температурних показників. Так, на півночі та заході уночі місцями заморозки 0—3 градуси, вдень повітря прогріватиметься до 7—14 градусів тепла. Також очікуються короткочасні дощі, вночі на заході та півночі місцями можливий мокрий сніг. Ну а вже напередодні внаслідок складних погодних умов було знеструмлено 284 населені пункти у дев'яти областях. Зокрема на Житомирщині без світла залишилося 116 населених пунктів, у Рівненській області — 51, Хмельницькій — 27, Тернопільській — 22. Негода також зачепила Львівщину, Прикарпаття, Чернівецьку та Київську області. На Волині пориви вітру подекуди сягали 20—23 метрів на секунду. В Маневицькому районі повалено десятки дерев. У шахтарському Нововолинську з одного з будинків буревій зніс металевий дах. Усього було зафіксовано дев'ятнадцять викликів рятувальних бригад для розчищення вулиць і доріг.

▶ СТОР. 13

На знімку: під час ліквідації наслідків негоди на Волині.

Я ВАМ ПИШУ...

Почуйте слово Боже

Шановний пане Президенте та депутати Верховної Ради!

Зупиніть знищення ненароджених дітей, операцій, які називають «абортами»! Ми вже всі переконалися в тому, що людські зусилля зупинити війну виявилися марними. Покласти край цьому жахіттю може лише наш Творець. Господь Бог нам усім наказував: «Не вбий»! Бажаю кожному почути Його Слово.

Григорій КИРИЛЮК.

Черкаси.

ПОДІЇ

Борги почали повертати

За сприяння обласної влади держава зробила сумським робітникам машинобудівного науково-виробничого об'єднання ім. Фрунзе подарунок до Великодня — повернула... 44 мільйони гривень (!) ПДВ.

«Кошти підуть на виплату зарплати, сплату податків тощо», — зазначив директор підприємства Олексій Цимбал. Він також підкреслив, що обласне керівництво всіляко сприяє колективу у розширенні співробітництва із зарубіжними партнерами. Так, відбулася зустріч «фрунзенців» з китайською делегацією, яка визначила напрями подальшої довгострокової співпраці. Насамперед — виробництво сумчанами обладнання для китайських атомних електростанцій.

Проте цих потужних виробничих можливостей сумських машинобудівників не помічає уряд. Нині сумчани вирішили переадресувати свої пропозиції безпосередньо Президентові, **інформує наш сумський власкор Іван ЗАГУРСЬКИЙ.**

На добру справу надихав Котляревський

У Полтаві два дні тривав благодійний Великодній ярмарок на підтримку українських військових.

Організувала його найпотужніша волонтерська організація обласного центру — Полтавський батальйон небайдужих, що діє при Свято-Успенському кафедральному соборі УПЦ Київського патріархату. Саме біля цього історичного храму, поруч із садибою Івана Котляревського, вирувало велелюдне дійство. ▶ СТОР. 12

КОРОТКО

■ На базі Більче-Золотецької фізіотерапевтичної лікарні реабілітації, що у Борщівському районі на Тернопільщині, відкрили відділення для лікування учасників АТО. Тут бійці зможуть отримати до 60 видів різноманітних оздоровчих процедур. За словами голови облдержадміністрації Степана Барни, на лікування учасників АТО виділять мільйон гривень, стільки ж — на реабілітацію, **інформує наш власкор Людмила НАКОНЕЧНА.**

■ В Ужгороді 18-19 квітня відбудеться свято «Сакура-2015». А напередодні у музичній та школі мистецтв пройдуть концерти, конкурси малюнків, спортивні змагання, художній вернісаж та інші благодійні заходи. Частину зібраних грошей передадуть 15-му ужгородському батальйону, **повідомляє наш власкор Василь НИТКА.**

Термін реєстрації нерухомості скоротили до 3–5 днів *(УНІАН)*

Конфлікт на нашій території не є локальним

Питання протидії російській агресії має об'єднати Україну і країни Європейського Союзу. Таку думку висловив Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман під час зустрічі з депутатом Європейського Парламенту Хансом ван Бааленом.

Володимир Гройсман наголосив, що конфлікт на сході нашої держави не є локальним, а стосується всієї Європи. За його словами, цей конфлікт є намаганням шляхом військової загрози, розколу всередині ЄС дестабілізувати ситуацію на європейському континенті.

«Це дуже серйозна загроза всьому Європейському Союзу. Тому консолідована позиція всередині ЄС — це питання «бути чи не бути», — зазначив він.

Водночас керівник парламенту висловив переконання, що дипломатичний шлях розв'язання конфлікту може бути успішним за умови розгортання на нашій території миротворчої місії, посилення обороноздатності нашої держави та надання Україні зброї оборонного характеру.

Під час зустрічі сторони торкнулися також питання розвитку українських політичних партій та активізації їхньої співпраці з європейськими колегами. Володимир Гройсман висловив думку, що Україні «ще потрібно пройти шлях створення потужних ідеологічних партій». «Це серйозне завдання, яке має забезпечити демократичний розвиток нашої країни і трансформацію у суспільстві», — сказав він.

Прес-служба Верховної Ради України.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман.

Депутат Європейського Парламенту Ханс ван Баален.

ГОТУЄТЬСЯ ЗАКОНОПРОЕКТ

Для збереження бюджетних коштів

Народний депутат України від фракції Блоку Петра Порошенка Андрій Вадатурський вніс на розгляд парламенту законопроект щодо вдосконалення окремих процедур державних закупівель з метою збереження бюджетних коштів.

Законопроектом «Про здійснення державних закупівель» пропонується збільшити мінімальну вартість предмета закупівлі для товарів, робіт та послуг, що зумовлено зростанням рівня споживчих цін та девальвацією національної валюти.

«До мене звернулися жителі мого виборчого округу. Вони порушили питання витрати чималих бюджетних коштів на проведення тендерів. В умовах постійного зростання цін на пальне, компанії-постачальники, особливо в сільських районах, взагалі відмовляються брати участь у тендерах на закупівлю пального для шкільних автобусів та машин невідкладної медичної допомоги. У зв'язку з цим виникла потреба надання альтернативної можливості забезпечення пальним автотранспортних організацій бюджетної сфери», — зауважив Андрій Вадатурський.

Він також додав, що за фактом таких неефективних тендерних процедур ціни на товари та послуги зросли на 30 відсотків, не всі беруть у них участь, а також не можуть здійснити необхідні закупки.

Відповідно до поданого документа передбачається виведення з-під дії вищезазначеного закону закупівлі, предметом яких є закупівля послуг підприємств природних монополій, тарифи на які регулюються державою, а також закупівлі пального для автотранспортних засобів, які здійснюються вроздріб безпосередньо на автозаправних станціях, що дасть можливість оперативно забезпечувати повноцінне функціонування машин невідкладної медичної допомоги, шкільних автобусів тощо. Також, з метою оперативного реагування, законопроектом пропонується вивести з-під дії Закону України «Про здійснення державних закупівель» закупівлі товарів, робіт та послуг, необхідних для ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру.

«Запропоновані мною ініціативи дадуть змогу зекономити бюджетні кошти, які раніше витрачалися на проведення закупівлі послуг підприємств природних монополій, тарифи на які регулюються державою», — резюмував Андрій Вадатурський.

Леся КІХНО.

Демократія неможлива без парламентського контролю за публічними фінансами

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За словами голови комітету Андрія Павелка, Рахункова палата (РП) має стати провідним дієвим та ефективним інститутом парламентського контролю у сфері публічних фінансів. «Ухвалення нової редакції закону про Рахункову палату передбачено Коаліційною угодою та іншими стратегічними програмними документами щодо здійснення структурних реформ у сфері державного управління і державних фінансів», — нагадав парламентарій.

Власне, законопроект містить вичерпний перелік повноважень Рахункової палати, прозорий порядок призначення її членів, а також врегульовує інші питання, пов'язані з організацією діяльності органу.

Хоча від часу ухвалення проекту в першому читанні минуло небагато часу, до нього вже надійшло майже 400 поправок. Переважну більшість пропозицій, за словами голови підкомітету з питань державного фінансового контролю та діяльності Рахункової палати Івана Крулька, можна розділити на три умовні блоки.

Перший — повноваження Рахункової палати. «Серед пропозицій, що надійшли, є два підходи. Один полягає в тому, що РП має контролювати лише державний бюджет. Інший — що РП матиме право здійснювати фінансовий контроль щодо всіх публічних фінансів, а це кошти фондів загальнообов'язкового державного соціального та пенсійного страхування, держпідприємств, Національного банку, а також Управління державним майном», — сказав він.

Другий блок — питання призначення членів Рахункової палати. Тут, за словами І. Крулька, також є два підходи: залишити чинний порядок призначення або добирати нових членів через публічний конкурс.

Третій блок — питання фінансового забезпечення та формування персонального складу працівників РП. «Один із підходів полягає в тому, що потрібно керуватися єдиними принципами та вимогами Бюджетного кодексу. Інший — каже про те, що окремі органи, наділені специфічними функціями як Рахункова палата, повинні мати певні привілеї у фінансовому забезпеченні», — зауважив парламентарій.

Представник Президента в парламенті Степан Кубів нагадав, що рішенням Конституційного Суду від 23 грудня 1997 року низка положень чинного закону про Рахункову палату була визнана неконституційною. «Тож добре, що ми сьогодні ці питання розуміємо і ведемо публічну, професійну розмову», — зауважив він. На думку депутата, дискусія за участі громадських активістів та експертів лише покращить документ.

У свою чергу заступник Голови Верховної Ради Оксана Сироїд переконана: без парламентського контролю за публічними фінансами не може бути демократії. «Те, що в нас немає достойної функції парламентського контролю за використанням публічних коштів, — одна з причин корупції та того, що нас періодично кренить в авторитаризм», — переконана вона.

«Якщо ми хочемо мати парламентську демократію, маємо забезпечити контроль за використанням публічних коштів. Для того, щоб цей контроль був повноцінний та ефективний, потрібна нова редакція закону про Рахункову палату. Бо чинний закон написано так, щоб орган був, але нікому не «заважав», нікому не завдавав зайвого клопоту», — сказала вона. За словами О. Сироїд, є три питання щодо яких потрібна дискусія, — незалежність, компетентність та повноважність органу.

Щодо фінансової незалежності, то вона, на думку політика, має бути закріплена в самому законі, принаймні її рамкові гарантії. Водночас, зауважила депутат, у питанні членів РП варто розрізняти поняття «службовець» та «працівник» установи: «Службовці повинні мати таку саме незалежність, як судді».

А компетентність членів Рахункової палати забезпечить конкурсний відбір на посаду. «Ми не можемо більше йти шляхом політичного погодження фракціями чи парламентом кандидатур на посаду члена чи голови установи. Це має бути незалежний аудитор, тим паче що він обирається на строк, більший за строк каденції парламенту, — зазначила О. Сироїд. — Член РП має бути фаховим, а не політично лояльним. Тому переконана: маємо йти шляхом публічного відкритого конкурсу, відповідно до чітких грунтовних критеріїв».

ДОСЛІВНО

Представник Президента у Верховній Раді Степан КУБІВ:

«Відповідно до законопроекту, при Рахунковій палаті має бути створена громадська рада. Це дасть змогу громадянам України відстежувати використання дохідної частини всіх державних коштів, публічних фінансів, що зніме багато розмов непрофесійного характеру з цього приводу».

Що стосується повноважності, то, на думку заступника глави парламенту, Рахункова палата має здійснювати контроль за всіма публічними фінансами, включно із фондами та державними підприємствами.

Своє бачення щодо законопроекту озвучив і голова Рахункової палати Роман Магута. Він, зокрема, наголосив на важливості збереження норми, що РП підзвітна у своїй діяльності Верховній Раді.

Водночас він зауважив, що новий закон не повинен обмежувати формування структури. «У жодному разі не можна боротися зі скороченням чи розширенням чисельності апарату через норму закону. Це питання є предметом регуляції Бюджетного кодексу та кошторисних призначень. Є кошти — структура оптимізується, немає ресурсу — орган вишукує нові організаційні шляхи. Це цілком логічна стала практика в системі державного управління», — сказав він.

Має він свої пропозиції й щодо вибору ключових фігур Рахункової палати. «Погодження Бюджетним комітетом, фракціями, надання персональних відповідей на запитання народних депутатів із парламентської трибуни і, нарешті, таємне голосування не зможуть замінити процедуру жодного демократичного конкурсу», — вважає Р. Магута.

Відкинув голова і звинувачення в надмірних фінансових апетитах, підкресливши, що йдеться «лише про незалежне достатнє фінансування функціонування установи». «Усвідомлюючи складність часу, РП впродовж 10 років працює в умовах жорсткої економії та скорочення. Діяльність фахівців-аудиторів втратила гарантії стабільного забезпечення з урахуванням специфіки проведення перевірок із виїздом на об'єкти. Допускаються випадки поїздок у борг за власні кошти. І тут варто нагадати народну мудрість: дешевий аудитор — це корумпований чиновник. Якщо ми виписуємо закон на перспективу, то маємо гарантувати і цю складову аудиторської діяльності», — сказав він.

Пропозицій та точок зору під час засідання звучало чимало. Урешті, як зауважив Іван Крулько, слухання дадуть змогу досягти консенсусу у спірних питаннях. Це ляже в основу рекомендацій, які Бюджетний комітет затвердить на своєму засіданні та врахує їх під час доопрацювання проекту закону до другого читання.

Олена ГОРБУНОВА.

Якщо ми хочемо мати парламентську демократію, маємо забезпечити контроль за використанням публічних коштів

ФОТОФАКТ

У Великодню ніч Президент України Петро Порошенко із сім'єю взяв участь у святкових богослужіннях у кількох храмах Києва.

На знімку: ***Президент України Петро Порошенко із сім'єю у Володимирському кафедральному соборі.***

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

ОФІЦІЙНО

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення окремих питань мобілізації та соціального захисту громадян України, які підлягають звільненню з військової служби під час особливого періоду або у зв'язку з оголошенням демобілізації

Верховна Рада України **постановляє**:

І. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кодексі законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до №50, ст. 375):

1) пункт 9 частини другої статті 42 після слів «строкової служби» доповнити словами «військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, військової служби за призовом осіб офіцерського складу»;

2) у статті 49^2:

після частини третьої доповнити новою частиною такого змісту:

«Вимоги частин першої - третьої цієї статті не застосовуються до працівників, які вивільняються у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці, пов'язаними з виконанням заходів під час мобілізації, на особливий період».

У зв'язку з цим частини четверту і п'яту вважати відповідно частинами п'ятою і шостою;

частину шосту виключити;

3) статтю 119 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Гарантії, визначені у частинах третій та четвертій цієї статті, зберігаються за працівниками, які під час проходження військової служби отримали поранення (інші ушкодження здоров'я) та перебувають на лікуванні у медичних закладах, а також потрапили у полон або визнані безвісно відсутніми, на строк до дня, наступного за днем їх взяття на військовий облік у районних (міських) військових комісаріатах після їх звільнення з військової служби у разі закінчення ними лікування в медичних закладах незалежно від строку лікування, повернення з полону, появи їх після визнання безвісно відсутніми або до дня оголошення судом їх померлими»;

4) статті 196 та 197 після слів «строкової військової» доповнити словами «служби, військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, військової служби за призовом осіб офіцерського складу».

2. Статтю 10^1 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №15, ст. 190) доповнити пунктом 20 такого змісту:

«20. Військовослужбовцям, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період та підлягають звільненню з військової служби у порядку і терміни, визначені рішенням Президента України, або у зв'язку з оголошенням демобілізації, надається відпустка з розрахунку 1/12 частини тривалості відпустки, на яку вони мають право відповідно до пункту 1 цієї статті, за кожний повний місяць служби у році звільнення. При цьому якщо тривалість відпустки таких військовослужбовців становить більш як 10 календарних днів, їм оплачується вартість проїзду до місця проведення відпустки в межах України у порядку, встановленому пунктом 14 цієї статті.

У рік звільнення зі служби військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період та підлягають звільненню з військової служби у порядку і терміни, визначені рішенням Президента України, або у зв'язку з оголошенням демобілізації, у разі невикористання ними щорічної основної відпустки їм виплачується грошова компенсація за всі невикористані дні щорічної основної відпустки.

У разі звільнення зі служби військовослужбовця, який проходить військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період та підлягає звільненню з військової служби у порядку і терміни, визначені рішенням Президента України, або у зв'язку з оголошенням демобілізації, до закінчення календарного року, за який він вже використав щорічну основну відпустку, провадиться відрахування із грошового забезпечення військовослужбовця за дні відпустки, використані в рахунок тієї частини календарного року, яка залишилася після звільнення військовослужбовця, у порядку, визначеному в абзаці четвертому пункту 14 цієї статті.

На військовослужбовців, зазначених у цьому пункті, поширюються гарантії, передбачені абзацами п'ятим та шостим пункту 14 цієї статті».

3. Пункт 5 частини сьомої статті 10 Закону України «Про відпустки» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., №2, ст. 4; 2009 р., №38, ст. 535) після слів «строкової військової» доповнити словами «служби, військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, військової служби за призовом осіб офіцерського складу».

4. Статтю 23 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №16, ст. 255; 2014 р., №35, ст. 1178, №36, ст. 1194) доповнити частиною третьою такого змісту:

«Не підлягають призову на військову службу під час часткової мобілізації протягом шести місяців з дня звільнення з військової служби військовозобов'язані з числа громадян, які проходили військову службу за призовом під час мобілізації та були звільнені зі служби у запас. Такі особи у зазначений період можуть бути призвані на військову службу за їх згодою».

5. У Законі України «Про військовий обов'язок і військову службу» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., №38, ст. 324; 2014 р., №20-21, ст. 742, №29, ст. 942; із змінами, внесеними Законом України від 15 січня 2015 року №116-VIII):

1) частину дев'яту статті 23 викласти в такій редакції:

«9. У разі настання особливого періоду:

1) для військовослужбовців, у яких закінчився строк військової служби, встановлений цією статтею, військова служба продовжується понад встановлені строки:

у період з моменту оголошення мобілізації до часу введення воєнного стану (настання воєнного часу) - до термінів, визначених рішенням Президента України, крім випадків, визначених частиною восьмою статті 26 цього Закону;

з моменту введення воєнного стану (настання воєнного часу) - до оголошення демобілізації, крім випадків, визначених частиною восьмою статті 26 цього Закону;

2) для військовослужбовців, які проходять військову службу за контрактом, дія контракту продовжується понад встановлені строки на період до оголошення демобілізації, крім випадків, визначених частиною восьмою статті 26 цього Закону»;

2) у частині восьмій статті 26:

підпункт «є» пункту 1 викласти в такій редакції:

«є) призвані на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, а також які вислужили встановлені строки строкової військової служби, військової служби за призовом осіб офіцерського складу у строки, визначені рішенням Президента України»;

пункт 2 доповнити підпунктом «г» такого змісту:

«г) призвані на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, а також які вислужили встановлені строки строкової військової служби, військової служби за призовом осіб офіцерського складу у строки, визначені рішенням Президента України».

ІІ. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Закони та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України протягом місяця з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 18 березня 2015 року.
№259-VIII

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до додатка №3 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» щодо державної підтримки вугільної галузі

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Внести зміни до додатка №3 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., №5, ст. 37; із змінами, внесеними Законом України від 2 березня 2015 року №217-VIII) згідно з додатком до цього Закону.

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 7 квітня 2015 року.
№278-VIII.

(Додаток див. на сайті: www.golos.com.ua)

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до статті 39 Закону України «Про здійснення державних закупівель»

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Частину другу статті 39 Закону України «Про здійснення державних закупівель» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., №24, ст. 883, №64, ст. 901) доповнити пунктом 3^1 такого змісту:

«3^1) нагальної потреби у здійсненні закупівлі у зв'язку з виникненням особливих обставин, які унеможливлюють дотримання замовниками - відповідними місцевими державними адміністраціями, визначеними Кабінетом Міністрів України, - строків для проведення процедур конкурсних торгів для закупівлі робіт (товарів, послуг) для будівництва інженерних споруд з метою зміцнення обороноздатності держави в особливий період».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та втрачає чинність з 1 серпня 2015 року.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 9 квітня 2015 року.
№311-VIII.

У НОМЕР

Президенту України П.О. Порошенку
Голові Верховної Ради України В.Б. Гройсману
Прем'єр–міністру України А.П. Яценюку

Звернення Ради редакторів (керівників) ЗМІ Київської області

Шановні Петре Олексійовичу, Володимире Борисовичу та Арсенію Петровичу !

Прийнятий нещодавно Закон України «Про внесення змін у деякі законодавчі акти України стосовно пенсійного забезпечення», виявляється, торкнувся і пенсіонерів-журналістів державних і комунальних ЗМІ. Хоча в ньому ніде не згадується Закон України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів». Однак Пенсійний фонд України тлумачить законодавство нашої держави по-своєму, застосовуючи однаковий підхід і до державних службовців, і до прирівняних до них в оплаті праці та пенсійному забезпеченні журналістів, які не є державними службовцями. Й тому працюючим пенсіонерам-журналістам масово доводиться кидати роботу, що далі поглиблює проблему кваліфікованих кадрів, насамперед у комунальних ЗМІ.

На сьогодні в державних і комунальних ЗМІ України працюють 4148 пенсіонерів-журналістів. Середній розмір їхніх пенсій — 3178 гривень (дані Держстату України). За даними ПФУ, фінансування журналістських пенсій здійснюється майже в однакових розмірах із держбюджету (77,4 мільйона гривень у 2013 році) та за рахунок власних надходжень солідарної пенсійної системи (73,8 мільйона гривень). На нашу думку, це не ті кошти, які можуть помітно вплинути на економію витрат держбюджету в 2015 році. А от позбавлення пенсіонерів-журналістів можливості ще активно працювати у творчих колективах ЗМІ — це не лише питання виживання їх самих в умовах невиправдано низьких зарплат і, відповідно, пенсій. Тут головною проблемою постає загроза успішному функціонуванню самих державних і комунальних ЗМІ. Оскільки фактично половина їх працівників на сьогодні, особливо в редакціях районних і міськрайонних газет, — це журналісти пенсійного віку з великим досвідом роботи.

У деяких редакціях місцевих друкованих видань Київської області сьогодні змушені звільнятися з роботи по 3—4 журналісти-пенсіонери. Це при тому, що в штатних розписах більшості комунальних видань передбачено тільки п'ять посад творчих працівників! І їх повноцінно замінити неможливо: скрізь на місцях — постійна кадрова проблема фахівців-журналістів.

Отже, йдеться про прямий підрив умов існування місцевої преси, зокрема україномовної. У період розгортання процесів реформування і децентралізації влади в Україні таку ситуацію вважаємо неприпустимою.

У «Прикінцевих положеннях» закону №213-VIII, про який ведемо мову, теж немає згадки про журналістів. І це, повторюємо, дає можливість ПФУ трактувати положення даного закону на свій розсуд.

У зв'язку з негативними резонансом і процесами в журналістському середовищі та суспільстві, викликаними такими діями ПФУ та інших причетних до реалізації пенсійного законодавства відомств, просимо Вас, шановні керівники держави, ініціювати зміни до Закону України «Про внесення змін у деякі законодавчі акти України стосовно пенсійного забезпечення».

Зокрема, слід доповнити пункт 3 розділу ІІІ «Прикінцеві положення» такими словами: **«..., а також до пенсій, що призначені відповідно до статті 16 Закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» від 23 вересня 1997 р., №540/97-ВР — на період роботи осіб, яким вони призначені, на посадах керівників і журналістів державних і комунальних ЗМІ»**.

Сподіваємося на взаєморозуміння!

Рада редакторів (керівників) комунальних ЗМІ Київщини.

У деяких редакціях місцевих друкованих видань сьогодні змушені звільнятися з роботи по 3—4 журналісти-пенсіонери

Ірина ГЕРАЩЕНКО: «Захищати європейські кордони потрібно не візами, а тиском на Кремль»

ХТО Є ХТО: ПРЕДСТАВЛЯЄМО ГОЛІВ КОМІТЕТІВ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Лютий 2015-го. Луганська область. Народні депутати України Марія Іонова, Ірина Луценко, голова Луганської ОДА Геннадій Москаль, народний депутат України Ірина Геращенко під час передачі гуманітарної допомоги.

Фото прес-служби Ірини Геращенко.

«Коли Україна платить таку високу ціну, люди мають право знати, що отримають від євроінтеграції»

— Сьогодні у Верховній Раді відбудуться парламентські слухання «Перспективи запровадження Європейським Союзом безвізового режиму для громадян України». У травні очікуємо на Ризький саміт східного партнерства. Чи може йти мова про безвізовий режим із країнами ЄС, допоки в Україні фактично триває війна і не захищені кордони?

— Україна має з Європейським Союзом План дій щодо лібералізації візового режиму. І щоб отримати безвізовий режим, ми повинні як мінімум виконати всі пункти цього плану. Потім робиться аналіз, експертиза ЄС, наскільки ми виконали відповідні вимоги, і рішення прийматиметься на основі цього аналізу. Політична складова, очевидно, теж присутня у цій дискусії. Немає жодної країни у ЄС, яка б не відчувала занепокоєння через Донбас, де триває конфлікт, інспірований Російською Федерацією. Звичайно, у ЄС бояться можливих нелегальних мігрантів через загострення ситуації на сході. Тому, вочевидь, рішення ЄС щодо безвізового режиму з Україною прийматиметься, враховуючи дві позиції: перша базуватиметься на виконанні Україною Плану лібералізації візового режиму, друга — політична оцінка ситуації в цілому. Однак дуже важливо, щоб Україна дала сама собі чесну відповідь, що ми зробили і що ще маємо зробити у контексті виконання плану дій. Нагадаю, йдеться про чотири блоки плану, в яких ми повинні продемонструвати прогрес. Зокрема, йдеться про безпеку документів і захист персональних даних; про сферу політики притулку; третій блок стосується боротьби з корупцією, організованою злочинністю та тероризмом; четвертий — протидії дискримінації.

Якщо говорити про роботу Верховної Ради, то парламент у контексті виконання зобов'язань по плану дій уже майже все своє домашнє завдання виконав. Залишається внести зміни до Закону «Про біженців та осіб, які потребують додаткового статусу», обмежити привілеї суддів, прокурорів і привести до європейських норм питання недоторканності, прийняти Трудовий кодекс, у якому має бути зафіксована неможливість дискримінації при прийнятті на роботу за будь-якою ознакою.

Що вже зроблено? Україна приєдналася до міжнародних конвенцій у сфері захисту персональних даних, протидії торгівлі людьми, взаємної допомоги у кримінальних справах, боротьбі з відмиванням доходів, отриманих злочинним шляхом. Ми вже прийняли більшість законодавчих актів, спрямованих на реформи у міграційній сфері, запроваджено біометричні паспорти, створено систему захисту персональних даних, на новий рівень піднесено державну політику у сфері боротьби з дискримінацією, утворено Державну міграційну службу, Національне антикорупційне бюро (хоча поки що тільки на рівні документів, чекаємо на призначення голови агентства і початок роботи).

Що маємо ще зробити? Найбільше прогалин і невиконаних технічних моментів — у Міністерства внутрішніх справ та Державної міграційної служби. Зокрема, в сфері безпеки документів потрібно врегулювати процедуру використання підробних документів, запровадити внутрішні електронні паспорти. Також в європейської сторони залишаються зауваження щодо організації роботи в боротьбі з організованою злочинністю, тероризмом і корупцією. Необхідно нарешті затвердити стратегію антикорупційної політики, також створити єдину аналітично-інформаційну систему управління міграційними процесами. І тому мене так само, як і багатьох експертів, дивують переможні реляції деяких урядовців, що, мовляв, усі технічні моменти в контексті Плану дій щодо лібералізації виконано. Це не зовсім так. Тому і проводимо слухання, щоб проаналізувати ситуацію. Зараз закінчила роботу в Україні чергова моніторингова європейська місія, яка вивчала стан виконання технічних передумов для запровадження безвізового режиму, і також очікуємо на звіт цієї місії.

— Чи може бути на травневому саміті Східного партнерства визначено конкретні терміни запровадження безвізового режиму для України — рік, два, три? Чи знову лише загальні декларації?

— Українська влада і дипломатія нині докладають усіх зусиль до того, щоб у Ризі на політичному рівні могли отримати відповідь від ЄС Україні щодо часових термінів, коли можемо отримати безвізовий режим. І, звичайно, сподіваємося, що конкретні часові терміни і логіка надання безвізового режиму мають бути озвучені вже на ризькому саміті. Очевидно, що війна, розв'язана Російською Федерацією на сході України, порушення Мінських домовленостей тривожать ЄС. Але позиція української сторони є однозначною: візами від війни не захиститися. Справді, в Україні за рік з'явилося понад мільйон переселенців, у нас відгризли шмат території і окупували Крим, знищили інфраструктуру Донбасу, загинули тисячі людей. Але ця війна — проблема не лише України. Росія погрожує ядерною зброєю усьому світу, проводить військові маневри поблизу країн Балтії, Скандинавії. Тож захищати європейські кордони потрібно не візами з Україною, а абсолютно іншим: тиском на РФ, посиленням санкцій і вимогою до Росії дотримуватися Мінських домовленостей, вивести свою зброю і найманців з нашої території, відновити український контроль на українсько-російському кордоні. Якщо цього не відбудеться, то жодні візи не врятують Європу від війни.

— Яка роль парламенту в процесі євроінтеграції та лібералізації візового режиму?

— Надзвичайно важлива. По-перше, саме Верховна Рада прийняла і ще має проголосувати всі закони, необхідні для виконання Плану дій щодо лібералізації. По-друге, сьогодні ми активізували міжпарламентський діалог з ключовими країнами ЄС, щоб закликати парламенти цих країн, політиків, депутатів підтримати Україну.

Загалом адаптація українського законодавства до європейських стандартів — це важлива складова імплементації Угоди про асоціацію.

Ще одна важлива складова діяльності комітету — міжпарламентська співпраця, активізація діалогу з європейськими парламентами. Під час усіх зустрічей і заходів, які проводимо, наголошуємо на тому, що потребуємо серйозної технічної допомоги у питаннях адаптації законодавства, євроінтеграції, у питаннях безвізового режиму і політичної підтримки парламентів усього світу в оцінці дій Російської Федерації, яка по суті є агресором і своїми діями перекреслює всі цінності Євросоюзу, такі як демократія, повага до суверенітету, незалежності інших країн.

Факт

70% усіх законів, які перебувають на розгляді у Верховній Раді, проходять моніторинги Комітету з питань євроінтеграції.

— Зараз пролунало дуже багато складних для пересічної людини слів — адаптація, лібералізація, імплементація… Як пояснити простій жіночці з села чи дядькові з райцентру, що їм дасть євроінтеграція? Тоді як уряд, приймаючи дуже непопулярні рішення, зокрема, про зростання податків, цін, тарифів на комунальні послуги, медицина і ліки стають недоступними, каже, що це — наближення до європейських стандартів.

— Європейські стандарти — це насправді високі стандарти і рівня життя, і рівня безпеки, і доступу до медицини, освіти. Але для цього потрібно пройти через реформи. Україна платить дуже високу ціну за те, що ми самі визначаємо свій зовнішній вектор, за незалежність. Ми проголосували за європейський вибір як вибір більш високих стандартів, а Росія намагається це всіляко зупинити. Очевидно, коли Україна платить таку високу ціну, то люди мають право знати, що отримають від євроінтеграції. Я критично ставлюся до того, що уряд, який відповідає за реалізацію Угоди про асоціацію, не веде інформаційної пропагандистської кампанії, не розповідає, які сфери підпадають під реформування, що це дасть простій людині. Минулого тижня комітет з євроінтеграції провів виїзне засідання у зоні АТО у Сєвєродонецьку, де зустрічалися з місцевим бізнесом. Малий і середній бізнес хоче отримати більше інформації і абсолютно справедливо каже, що з ним не спілкуються, не розповідають про кроки, які робитиме виконавча влада у контексті євроінтеграції. Інформаційно-пропагандистська політика має бути значно активнішою, і до цього має бути залучений і парламент.

Європейські стандарти — це також боротьба з корупцією, децентралізація. Ми в комітеті вважаємо, що в уряді має бути посада віце-прем'єра з питань євроінтеграції, який повинен координувати роботу всіх міністерств і відомств у цій сфері. Європейській стороні також потрібен конкретний відповідальний в українському уряді за євроінтеграцію.

ДОС'Є

Ірина ГЕРАЩЕНКО, 43 роки, народилася на Черкащині. Народний депутат України VI—VIII скликань, голова Комітету Верховної Ради з питань європейської інтеграції, перший заступник Голови Української частини Парламентського комітету асоціації, член Постійної делегації у ПАРЄ, Уповноважений Президента України з мирного врегулювання конфлікту на сході України. У 1993-му закінчила факультет журналістики КДУ, 2011-го — Дипломатичну академію при МЗС України, у 2012 році — юридичний факультет КНУ ім. Т. Шевченка. Політичну кар'єру розпочала з посади прес-секретаря лідера блоку «Наша Україна», а згодом Президента України Віктора Ющенка. За списками блоку «Нашої України» пройшла до парламенту VI скликання, у VII скликанні — депутат від партії «УДАР», нині — член депутатської фракції Блоку Петра Порошенка. Одружена, має трьох дітей.

«Я рідко зустрічала в зоні АТО депутатів–чоловіків»

— Ваша друга посада — Уповноважений Президента України з мирного врегулювання конфлікту на сході України. Як вдається їх суміщувати? У чому полягає ваша роль як Уповноваженого?

— Коли мене делегувала фракція на посаду голови Комітету з питань євроінтеграції, дуже багато колег запитували: «Ірино, ну що, тепер скажеш Донбасу «до побачення»? Чомусь усі думали, що Донбас залишиться на другому плані. Це абсолютно не так. Бо без європейського Донбасу неможлива європейська Україна.

Робота Уповноваженого виконується на громадських засадах, у мої обов'язки входить донесення позиції Президента щодо мирного плану, аналіз гуманітарної ситуації на Донбасі, привернення уваги до проблематики конфлікту на сході, в тому числі застосовуючи парламентські важелі і механізми. Також я веду низку гуманітарних проектів на сході, зокрема в сфері медицини і діалогу з місцевими громадами. Моє завдання — доносити до журналістів, до суспільства і наших іноземних партнерів правдиву інформацію, акумулювати, аналізувати її, вивчати проблематику, координувати зусилля з урядовими структурами і місцевими органами влади задля вирішення гуманітарних проблем. Я є співавтором закону про переселенців, у моєму законотворчому «кошику» — низка законопроектів та законів, які вже прийнято, постанови Верховної Ради, які допомогли військово-цивільним адміністраціям на сході України прийняти рішення, щоб люди змогли отримувати зарплати і пенсії. Разом із колежанками по парламенту ми постійно перебуваємо на контакті з ПАРЄ, ОБСЄ, структурами ООН, міжнародними гуманітарними фондами, щоб донести правдиву інформацію про Донбас, а значить, допомогти вирішити конкретні проблеми регіону і збільшити програми допомоги. Президент України вважає, що миротворча роль жінок у врегулюванні конфлікту є надзвичайною, і її треба посилювати. І жінки — народні депутати бувають на сході значно частіше, ніж чоловіки. Я рідко зустрічала в зоні АТО депутатів-чоловіків. Дехто навіть боїться туди їздити.

— А як добираєтеся у зону АТО? Хто вам там допомагає, супроводжує, охороняє?

— Ми буваємо на Донбасі десь двічі на місяць, відвідуємо усі сектори, нас там добре знають. Логістика складна — добираємося потягом до Харкова або Слов'янська, а вже звідти машинами пересуваємося далі за нашим маршрутом. Якщо їдемо до Маріуполя — то через Запоріжжя чи Дніпропетровськ. Там намагаємося відвідати і місця для переселенців, і військові госпіталі.

Звісно, маємо тісний контакт із главами адміністрацій — Олександром Кіхтенком і Геннадієм Москалем. Буваємо у місцевих лікарнях, куди вже завезено багато медичного обладнання. Скажімо, нещодавно допомогли закупити і отримати від благодійних фондів обладнання Лисичанській дитячій клінічній лікарні, адже спеціалізовані медзаклади залишилися на окупованій території. Придбали для них разом із благодійниками єдиний на Луганську область апарат штучного дихання для дітей, допомогли дитячій лікарні у Краматорську, коли місто постраждало від обстрілів російських «Градів», іншим лікарням і військовим госпіталям у зоні АТО. Ще один наш гуманітарний проект — фотовиставка про Донбас, яку вже презентували в кількох країнах, зокрема, в Данії, Британії, а також у Європейському парламенті, у квітні презентуємо її у конгресі США, щоб світ знав правду про Донбас. Маємо бути більш активними і на інформаційному фронті. Ця війна інспірована Росією, там воюють регулярні частини російської армії, а страждає при цьому переважно російськомовне цивільне населення, найбільше жінки і діти.

— Буваючи на сході, чи відчуваєте, що світогляд людей змінився? Адже не секрет, що більшість із них підтримували Росію. Які настрої на Донбасі?

— Це запитання завжди ставлять усі представники посольств, міжнародних організацій. До речі, і це ще одна з наших місій, — ми намагаємося привезти на Донбас наших європейських колег. Найкращий спосіб отримати лобіста України, людину, яка розумітиме, що відбувається на сході, — привезти туди депутата іншого парламенту, щоб усе побачив на власні очі. За останній місяць Донбас відвідали лорд Джон Квентін Девіс, член британського парламенту, чеська депутат, доповідач ПАРЄ, Крістіна Зеленкова, зараз чекаємо кількох депутатів Європарламенту, німецького Бундестагу.

Настрої у людей — непрості. Чим, можливо, відрізняється цей регіон від інших, і це ключова проблема, — люди в своїх бідах і негараздах в основному апелюють до Києва, шукаючи винних. Але ніколи не запитують себе — а де мої прорахунки? Не говоритиму про політичні прорахунки, але навіть побутові проблеми: чистота біля парадного, облаштоване місто. І тому потрібно багато працювати, потрібно змінювати свідомість цього регіону на більш європейську.

— Але про яку чистоту під'їздів можна говорити, коли розбомблені будинки?

— Знаєте, в тому регіоні, куди за попередньої влади на інфраструктуру начебто закладали в бюджеті мільярди, насправді дороги розбиті — розбомблені і без війни, в такому вони жахливому стані. Інфраструктура, лікарні, школи часто дуже бідні. Просто жах, скільки попередня влада викачала — вкрала з Донбасу... А щодо зруйнованих будинків, справді, проблемою залишається те, що поки що уряд не прийняв механізму компенсацій для людей, в яких бойовики і російські «Гради» знищили житло. І це потрібно зробити, залучаючи донорські кошти міжнародних організацій.

Хочу провести одну паралель. Коли російська армія орудувала в Чечні, упокорюючи цю республіку, вона майже зрівняла міста і села з землею. Перед українською армією керівництвом поставлено інше ключове завдання — працювати над нейтралізацією терористів так, щоб не страждало цивільне населення. У Слов'янську, Лисичанську чи Сєвєродонецьку, де орудували бандити, постраждали тільки окремі будинки чи вулиці. Але переважно життєдіяльність міст уже відновлено. Українська влада зробила все для того, щоб на території, яка перебуває під нашим контролем, із 1 вересня відкрилися школи, дитсадки, їх відновили, відбудували. Але залишаються невирішеними питання компенсації людям за житло, яке було знищене.

Загалом настрої на сході не відрізняються від настроїв у інших регіонах України — людям зараз жити непросто, хочеться стабільності. Але, на відміну від інших регіонів України, справді, на Донбасі є люди, що зберігають прорадянські настрої, ностальгують за Радянським Союзом, коли за тебе все вирішує держава, влада. Коли дали 20 рублів — і ти щасливий. Багато мешканців Донбасу не виїжджали не те що за межі України, а навіть за межі регіону. Однак надзвичайно проукраїнські й проєвропейські настрої — в студентської аудиторії та бізнесу.

Можу навести дуже багато прикладів, як люди живуть у міфах. Скажімо, коли дітей із Луганської області хотіли відправити на зимові канікули до Західної України, багато батьків категорично не погоджувалися відпускати школярів. Кричали, що дітей розберуть на органи, зроблять бандерівцями, завезуть на вишкіл у табори «Правого сектору». І ось діти повернулися з канікул, виходять з автобусів, кричать: «Слава Україні!» Ви не уявляєте очі батьків, які подумали, що їхніх дітей уже зазомбували і завербували. Але щасливі діти розповідали, як вони зустрічали Різдво в абсолютно іншому культурному середовищі, — вони вже стали провідниками української традиції в своїх родинах. З цим регіоном потрібно працювати, з людьми — спілкуватися. Марія Матіос повезла на Донбас свою виставу «Нація». Зараз ми веземо Черкаський ляльковий театр. Маю ще багато цікавих пропозицій про візити провідних українських акторів. Моя миротворча місія забирає дуже багато сил і часу, але вона є надзвичайно важливою, бо допомагає армії. Що менше на Донбасі буде прорадянських настроїв і що більше — проукраїнських, то менше буде у бандитів-сепаратюг шансів зайти туди і претендувати на якусь присутність.

«Перед нами літали снаряди»

— Чи потрапляли в зоні АТО у небезпечні ситуації?

— Декілька разів ми бачили обстріли, зокрема, коли їздили з головою Луганської ОДА Геннадієм Москалем роздавати гуманітарну допомогу в район Попасної, що розташована фактично на лінії фронту. Перед нами літали снаряди з «Градів». І другий досить небезпечний момент — на початку вересня, коли був пік наступу на Україну, ми з Марією Іоновою та Іриною Луценко побували в двох польових госпіталях на лінії зіткнення. У госпіталі в селі Побєда біля міста Щастя сиділи декілька годин у підвалі під час повітряної тривоги. Але добре, що ми там побували, бо врешті-решт сприяли тому, що госпіталь вчасно евакуювали. Через день там узагалі все стерли з лиця землі. Ми були й в іншому польовому госпіталі — серед поля поблизу Маріуполя, коли туди привезли хлопців із-під Іловайська. Це було жахливе видовище, надзвичайно тяжкі поранення, лікарі плакали. І старенькі вертольоти, яким уже по 30 років, перевозили тяжких поранених далі — до Дніпропетровська, Харкова, теж обстрілювалися. Але, до речі, нам вдалося посприяти, щоб польові госпіталі перевели у стаціонарні приміщення і технічно краще обладнали.

— Ви вірите у мирне врегулювання конфлікту на Донбасі? Це може бути політичний шлях, дипломатичний чи військовий? Чи, може, Європа нам допоможе?

— Не існує військового вирішення цього конфлікту, бо проти нас воює одна з найсильніших армій світу, з найсучаснішою зброєю. Росія не шкодує грошей для найманців. Тому потрібно говорити про політичне і дипломатичне вирішення цього питання. Є три важливі складові для того, щоб Україна перемогла: що сильніша наша армія — то більше розчарувань чекає на Кремль. Друге — єдність країни. Як будемо єдині — Кремль не зможе нас розколоти. І третє — дипломатичний та інформаційний фронт, посилення єдності усього світу в спільній позиції: Росія — агресор, проти неї мають бути застосовані жорсткі санкції, щоб зупинити її агресію не тільки проти України, а й проти всієї Європи.

Інтерв'ю взяла
Юліана ШЕВЧУК.

В уряді має бути посада віце-прем'єра з питань євроінтеграції

Російський солдате, кидай рушницю, іди додому!

Офіційна Москва продовжує цинічно брехати, стверджуючи: в Україні немає російських солдатів. Але днями на таємному зборищі в російському міноборони визнали: на території Донбасу за рік загинуло понад 23 тисячі путінських «трактористів» і «шахтарів». Як пише правозахисниця Олена Васильєва, скандал виник через кремлівських чиновників, які прокралися, отримуючи гроші за загиблих російських терористів.

І поки «православний» Гундяєв всея Русі вручав збожеволілим політикам «русского мира», які голосують за війну в Україні, ордени «честі й слави», Папа Римський прирівняв злочини нацизму, сталінізму й геноцид вірменів. От і опозиційний московський політик Михайло Касьянов планує запропонувати європарламентаріям запровадити персональні санкції проти російських журналістів, «причетних до створення в країні атмосфери ненависті, брехні й нетерпимості».

Сьогодні велика країна біля останньої межі, кричать сміливі активісти. У же цими вихідними в багатьох містах Росії відбудуться Марші миру й свободи. Патріоти закликають підтримати цю акцію всіх росіян: «19 квітня ми виходимо на Марш, бо хочемо бачити Росію вільною і чесною! 19 квітня ми виходимо на Марш, щоб зупинити агресію проти братньої України! ... ми виходимо на Марш, щоби сказати: «Ми не змирилися, ми не залякані, ми будемо боротися!» 19 квітня ми виходимо на Марш із єдиною вимогою до путінського режиму — «пішли геть, убивці й злодії! Приєднуйтеся, нас має бути багато!»

Боріться і не бійтеся, росіяни.

Юрій ШУЛІПА (випускник академії прикордонних військ ФБС РФ, працював в адміністрації президента Росії, правознавець, Москва):

— Юридично, такі дії Росії, як військова анексія АР Крим і окупація частини територій Донбасу, є війною між Росією та Україною, і в цій війні Росія є державою агресором і окупантом, а Україна частково окупованою країною, що потерпіла від російської зовнішньої агресії. Фактично, це війна Путіна, його холуїв (як підлеглих, так і прихильників) проти України, українського народу й усього цивілізованого світу. Тож, щоби зрозуміти суть війни, що відбувається, необхідно спробувати розглянути ситуацію в хронологічному й політичному контексті.

До другого Майдану фактично вся внутрішня і зовнішня політика України формувалася на Старій Площі в Москві, в адміністрації президента Росії. Хоча юридично В. Янукович і вся його вища бюрократична камарилья були офіційним керівництвом України, але, фактично, ці так звані «люди» виконували лише колоніальні функції агентів Кремля і діяли за вказівкою президента Росії В. Путіна.

Звідси важливо зрозуміти, що фактично в Росії та Україні до перемоги Євромайдану був один президент Путін, а самі держави Росія і Україна через путінський диктат перебували в спільному політичному взаємозв'язку. Після перемоги Євромайдану Україна багато в чому звільнилася від путінського диктату. Ось чому анексія Росією АР Крим і військова окупація російськими терористичними військами частини Донбасу, в політичному контексті, є спробою як відновлення Путіним втраченого зовнішнього російського керування над усією територією України, так і його значного посилення.

Для України й Путіна ця війна має різні політичні сенси.

Для Путіна і його холуїв це війна проти всього цивілізованого світу, з метою знищення міжнародної системи безпеки, Євросоюзу, НАТО, США та інших цивілізованих держав першого світу.

Для України це оборонна війна, протистояння путінської злочинній військовій агресії, захист своєї територіальної цілісності, національної безпеки, суверенітету й свого цивілізованого європейського майбутнього. Це національно-визвольна війна проти незаконного путінського зовнішнього керування і впливу. Для України й кожного українця це священна війна життя і смерті, за

Антивоєнний марш у Москві.

підсумками якої буде вирішено долю всієї нації і країни. У політичному, інформаційному й економічному сенсах Євромайдан завдав серйозного удару по путінському окупаційному режиму для України й Росії.

Тому одними з мотивів Путіна для початку цієї війни є його віроломна помста українцям за їхній європейський і євроатлантичний цивілізований вибір у союзі з об'єднаною Європою та НАТО, а також штучне створення в Україні військового, економічного й політичного колапсу, для показу картинки відсталим країнам і затурканим народам про те, нібито до чого призводить Майдан.

У 2012 році, під час незаконного «повернення» на третій термін, Путін остаточно узурпував у Росії владу у власних інтересах і став проводити мілітаризовану політику стосовно інших країн. Тому ті істоти, які воюють на боці терористів проти України, одночасно є й окупантами Росії. Путін вестиме війну проти України й інших країн, поки йому це дозволятимуть робити Україна та інші країни.

До осені українська армія, заручившись західною зброєю і підтримкою НАТО, цілком зможе повністю звільнити окупований Донбас, після чого вирішиться питання про визволення анексованого Криму. Це визволення військовим шляхом може відбутися завдяки кадровим проблемам російської армії і тому, що до осені російський ВПК не встигне напрацювати військову міць, необхідну для стримування Росією окупованих територій.

Головна стратегічна мета президента Росії В. Путіна і його хунти — це якнайбільше красти, якнайдовше втримувати владу й воювати з усім цивілізованим світом так, щоб їм нічого за це не було. Путін зробить усе можливе, щоб утримати в Росії владу. Путіну потрібна кров, він прагне крові. Щогодини Путін просто жадає крові й смертей тисяч людей, він невиліковно хворий на синдромом девіантного багатосерійного вбивці.

Юридично ця війна закінчиться, і між Росією та Україною настане мир, тільки після набуття законної сили обвинувального вироку Гаазького кримінального трибуналу стосовно Путіна і його хунти. Нехай навіть посмертно. Злочини проти людяності не мають строків давнини. Росію очікує свій Нюренберзький процес, на якому путінський режим юридично буде визнано фашистським, нарівні з гітлерівським режимом. Як юридично, так матеріально й морально Росії доведеться відшкодувати Україні всі збитки, заподіяні анексією Криму й окупацією Донбасу в повному обсязі. Тільки після виконання вищевказаних умов між Росією та Україною можливий мир.

Альфред РВІПКІН (блогер, Пенза):

— Рік тому «гарант» Конституції Путін у колі підлабузників-лизунів улаштував чергову показуху нібито добровільного приєднання Криму до Росії, який він за допомогою зброї відібрав в України. Повернув Крим у лоно Росії так, що знеславив усю країну, внісши розкол серед слов'ян, а головне — принизив і образив громадян держави, якою він нібито керує, де насправді неможливо провести ніякого референдуму навіть із питань внутрішнього життя країни. Країну засьорбнула тотальна брехлива пропаганда, якій позаздрили б радянські пропагандисти. Навколо з'явилися вороги нацисти, фашисти й антисеміти в образі українського народу. При цьому в Кремлі навіть і не намагалися розповісти про те, що українці вийшли на Майдана не заради фашизму, а заради нездоров'я із політикою, яку проводив Янукович, що набагато була лояльніша до громадян країни, ніж та, яку веде Путін проти росіян.

Звісно, після втечі Януковича Путін «наклав» у штани, наказав Шойгу окупувати Крим і влаштувати гру в референдум, яка й закінчилася самомилуванням шибздика в Кремлі, де він прочитав папірець, написаний за сценарієм КДБ і КПРС у часи холодної війни.

У країні тотальна корупція, економічна ситуація на межі розвалу, країна на 70% живе за рахунок ввезених іноземних продуктів і товарів. Колись велика держава сьогодні практично нічого не виробляє. Золотовалютні заощадження держави перебувають в іноземних банках як застава, а це означає, що їх Росія уже не побачить.

Але при цьому Путін обвинувачує США і ЄС, що саме вони винуваті в тому, що відбувається в Росії, стверджуючи, що саме ЄС і США дозволили «нацистам-фашистам» прийти до влади в Україні.

Ну, хіба це не шизофренія, хіба це не ворог великих народів Русі й слов'ян, хіба це не помічник США і ЄС, хіба це не брехун і шахрай, який не здатний відреагувати на повне доказове розслідування громадськості про корупційну діяльність певних «володарів» із оточення Путіна. От і виходить, що всі проблеми походять від Путіна і його оточення, де пара сотень людей знущаються з громадян Великої Русі.

Так невже Ми й далі можемо дозволити бути приниженими та ображеними невеликою групою виродків, які сидять у кріслах владних. Давно настав час братися за Путіна і його сім'ю! Путіну не вдалося перемкнути невдоволення росіян його політикою на тему фашизму в Україні, тому він наказав Кадирову розпочати війну релігій. ВВП влаштовує беззаконня, якому треба покласти край! Він ворог і державний злочинець, місце якого тільки на лаві підсудних або в психіатричній лікарні. Його діям немає виправдань!

Гліб ШИРЯЄВ (автослюсар, Волгоград)

— Війна (будь-яка, а вже між двома близькими й спорідненими народами — тим паче) — це найостанніше діло. І коли війна — кепські справи. Це цілковита банальність, начебто «свобода краще, ніж несвобода». Та тільки для тих, хто втратив близьких і рідних, дім, віру в людей, у майбутнє — це не порожні слова. Це всі їхні думки, що дзвоном б'ють у голові. Я не буду більше розводитися на теми, які знаю лише з чуток та по книжках. Як «книжкові діти» Висоцького. Але я поділяю позиції Андрія Макаревича, Юрія Шевчука й інших розсудливих людей, які не піддалися телепропаганді, не втопили свій розум у нетверезому чаді агресії. Більше того, я дуже поважаю цих людей. Вони не просто встали на шлях Миру й Добра, а ще й пішли проти нашої «патріотичної» течії. Ризикуючи всім: кар'єрою, гастролями, громадською думкою... Моє ставлення до нашого президента зараз — радше, здивоване. Раніше все було зрозуміло. Сильний «чекіст» поставлений олігархами, щоби дотримувати їхні інтереси. Але останній рік від цієї теорії каменю на камені не залишається. ТАК знищити думку про свою країну практично в усьому цивілізованому світі — це треба постаратися!

Підготувала Наталя ЯРЕМЕНКО.

Фото з архіву російських активістів.

ЛИСТ СУСІДА

«Наді мною розпочався суд»

Доброго дня, «Голосу України»!

30 березня цього року наді мною розпочався суд як над «поетом-екстремістом». Адже мої вірші циклу «Українським патріотам» було офіційно визнано екстремістським матеріалом і заборонено на території Росії. Відбулося уже кілька судових засідань. Загалом цей «захід» дедалі більше став нагадувати таке собі політичне ток-шоу з елементами абсурду й маразму.

На днях до суду викликали моїх колишніх учнів з батьками (я — відсторонений від роботи сільський вчитель). То один з учнів зізнався, що його ровесник із 6-го класу (єдиний, який начебто чув від мене на уроці фразу про «кришу», що зірвалася у Путіна») після «допиту» в кабінеті директора школи, де була присутня представниця прокуратури, сказав своїм однокласникам: «На запитання про Олександра Михайловича відповідати, що вчитель так і заявив, мовляв, «у Путіна після Олімпіади знесло «кришу» — ввів війська в Крим». До речі, про мої вірші він дізнався від батьків. Батько цього школяра звинуватив мене в «антиросійській творчості», «підбурюванні до масових убивств росіян» і навіть «до явних терористичних закликів»(!!!). Наступний «свідок» (за сумісництвом працівник церкви) прочитав цілу лекцію щодо «наступника і реабілітатора фашизму Бившева». При цьому на запитання адвоката про те, чи мають право українці чинити опір окупантам, він ухилявся від відповіді й повторював, що запитання йому незрозуміле. А потім заявив, що ніякої України як держави не було й немає взагалі, й що «все це наша споконвічна земля». Ще він повеселив публіку тим, що, відповідаючи на запитання, звідки він черпає детальну інформацію про події в Україні, з гордістю відповів, що постійно дивиться 1-й канал російського телебачення, де передається вся правда (що викликало посмішку навіть у представника сторони обвинувачення). Ще відзначилися дві вчительки, які «згадували» мої слова у віршах про «зелених чоловічків». Вказали на те, що я критикував Пушкіна й Суворова і наважився заявити, що українці на Майдані були молодці, коли скинули Януковича. Слід додати, що обурені промови моїх колег і фрази на кшталт «такого вчителя не можна і на гарматний постріл допускати до дітей» лунали в присутності запрошених на суд семикласників (у яких я ще торік викладав іноземну мову). Але «найубойнішим» був гнівний виступ вчителя англійської мови, який затаврував мене ганьбою за те, що «Бившев підтримує право українців на незалежність і європейський вибір, що є абсолютно неприпустимим».

Звісно, ніхто знову не зміг пригадати жодного рядка з «Українських патріотів», чим, здається, остаточно засмутили суддю. Їй не раз доводилося підвищувати голос на таких «цінних свідків», яких постійно кудись «заносило». Ось такі в нас тут справи. Коротше кажучи, шоу триває.

З повагою,
Олександр БИВШЕВ.
селище Кроми Орловської області. Росія.

Ніхто за нас це не зробить

Оголений суспільний нерв чутливо реагує на найдрібніші коливання ситуації як у країні, так і зовні. Проблеми економіки, соціальний виклик, культурологічні питання, як і багато інших, не сходять з порядку денного. Здається, у русі до стабілізації з'явилися перспективи. Водночас негаразди ще гостро даються взнаки. Що варто зробити, щоб мінімізувати негативні впливи?

«Голос України» звернувся із цим запитанням до знаного політичного діяча Олександра Мороза (Голова Верховної Ради України у 1994 — 1998 та 2006 — 2007 роках).

— Не вдаватиму із себе порадника. Мої міркування можна трактувати по-різному. Хтось скористався б ними як критикою влади. А сьогодні це робити не слід. Занадто тривожні обставини. У такий час потрібна стабільність управління. Тому я готовий відповісти на запитання, висловлюючи своє бачення того, що є, і що, на мою думку, варто було б зробити. Не в докір владі і не для її підтримки. Просто — думаю так.

Загалом мої міркування випливають з моєї політичної сутності як соціаліста. Оскільки погляди мої не змінювались, а владі вони не до вподоби, то я і не запрошуюсь на «незалежне» TV. Так було при Ющенку, так при Януковичу. З тієї ж причини, мабуть, і тепер.

— Болюча для всіх тема — війна. Як бути? Світ стурбований, але ж гинуть наші люди! В чому вихід тепер і на майбутнє? Давайте розглянемо місце України в геополітичному просторі.

— Ситуація в Україні, стан її економіки, особливості державного управління, розвиток демократії тощо не можуть бути осторонь зовнішнього світу. Понад те, ця ситуація впливатиме на напрямки, форми та інтенсивність взаємодії у світі, на роль України у міжнародному середовищі. Але сьогоднішня реальність диктує Україні її нейтральний позаблоковий статус при визнанні його РБ ООН. При визнанні та гарантіях. Можна скептично до того ставитись, приводячи за приклад Будапештський документ про гарантії без'ядерного статусу України, але в нас немає вагомих аргументів для самозахисту, ми слабка, відстала, пограбована «своїми» країна, що опинилась на полі протистояння інтересів Заходу і Сходу (США, Європи і Росії). В інтересах світу було би збереження дистанції між суб'єктами протистояння. Бо зниження української державності внаслідок, зокрема, небажаного розвитку військового конфлікту чи входження (умовно, бо це не так просто) України до НАТО зближувало би територіально сторони протистояння, несло тим самим постійну загрозу миру і безпеці. Це було би для Росії дзеркальним відображенням часу, коли ракети СРСР були розміщені на Кубі. Тоді у керівників супердержав вистачило розуму зробити крок назад. Минуло півстоліття. Багато чого змінилося. Бачимо, що ні Росія щодо Заходу, ні Захід щодо Росії не можуть вживати ефективних заходів впливу, обстоюючи власні чи більш масштабні інтереси, а міжнародні інститути (ООН, ОБСЄ, РЄ тощо) так само безпомічні тоді, коли ситуація в якомусь регіоні виходить за межі міжнародного права. Війна на сході України це переконливо демонструє. Наша планета невелика, але територія України достатня для розведення конкурентів на прийнятну, принаймні на сьогодні, відстань.

Зрозуміло, що така перспектива потребує серйозної дипломатичної і юридично-правової підготовки, але вона конструктивна щодо інтересів міжнародного співтовариства. Це мало би стати предметом попередніх (але невідкладних) консультацій на міжнародному рівні.

Зрозуміло також, що пропагування цієї перспективи — ризик для благополуччя влади. Але ми всі маємо вибирати між, з одного боку, войовничою риторикою тих, хто тримається або чіпляється за важелі влади і, з другого боку, реальними речами: державністю, життям людей, їхнім завтрашнім днем. «Смерть ворогам!», «Герої не вмирають!» та ін. звучить закличо (інколи за змістом правильно), але голови під кулі підставляють частіше не ті, хто подібні гасла проголошує. Хоч і не в тому, найперше, справа. Гине продуктивна частина суспільства, кращі представники етносу, його генофонд. На додаток до трудової еміграції це може поставити під загрозу існування держави, її народу.

— Тепер чути нарікання на те, що влада прикривається війною, жебрає у закордоння, замість того, щоб здійснювати реформи.

— Такі претензії звучать. А реформи, їх суть і масштаби, розглядаються по-різному. Вважаю, що паралельно із зусиллями для припинення безглуздої бойні треба визначитись щодо стратегії розвитку країни і починати цю стратегію втілювати в реформах. При цьому слід відверто зізнатися собі (і кожному громадянину, і владцям, і політикам): країна продовжує деградувати, на вибраному нею (хоч не вона це вибирала) шляху для неї і для всього майже народу перспективи жодної немає. Немає і для тих, хто на розтранжируванні багатств і потенціалу України став супербагатим. Не всі серед таких, сподіваюсь, вибрали собі «запасну» батьківщину, та й навіть тим, хто це зробив, не варто нехтувати можливістю збільшувати свої капітали, але не за рахунок злочинних схем, а можливостями чесного, скажемо так, бізнесу.

Зрозуміло, що у вибраній стратегії на перше місце вийде економіка. Сьогодні вона не має жодних ознак так званого народногосподарського комплексу. Джерела економічної активності розрізнені, ситуативно зорієнтовані на зовнішній ринок і одержання напівкримінального доходу. Вони лиш опосередковано (і «між іншим») беруть участь у задоволенні суспільних потреб: зайнятості, доходах працюючих, бюджету, соціальних гарантій тощо, зокрема оборони країни. За роки незалежності влада навіть не намагалась звести в одному напрямку інтереси власників цих джерел. Прикладів такої дезінтеграції важко знайти в світовій практиці. Швидше, неможливо знайти. У підсумку маємо уламки економіки.

Поки що невідомо, чи здатна сьогоднішня влада на необхідний поворот, але перед людьми, прізвища яких прикрашають списки «Форбса», треба поставити завдання (і простимулювати його) щодо інвестування української економіки. Перед тим визначивши напрямки і обсяги інвестицій, наслідки їх освоєння для врахування згаданих і не згаданих потреб, для створення, повторюю, економіки України. Ці, по-своєму талановиті, люди повинні зрозуміти, що роль грифів (великий птах, що живиться падаллю. — **Ред.**) над останками народногосподарського комплексу для них і принизлива, і безперспективна, і вона не безкінечна.

— Тобто інвестора для перетворень треба шукати не десь, а у нас?

— Звичайно, адже інвестиційний потенціал, який є у згаданих людей — це результат, забезпечений працею українців. Цей капітал передусім повинен і обертатися тут, навіть залишаючись (так уже є) їхньою власністю. А ще — Україна не зможе успішно розвиватись без принципового вирішення питання про використання її природних багатств. Конституцією вони визначені як право власності українського народу. Як це право підтверджується на практиці? Ніяк не підтверджується. Отже, Конституція в цій частині грубо порушується, така ситуація далі тривати не може. Вода, пісок, ліс, граніт, газ тощо не повинні безмірно збагачувати одних за рахунок визискування населення. Воно, наприклад, платить за газ ціну, встановлену в Росії (кимось погоджену в Україні), так само і за газ, добутий на Сумщині чи Полтавщині, причому в загальному об'ємі його споживання на території держави більшість іде на приватні хімічні та металургійні підприємства. Там виплатами населення зменшуються затрати на продукцію і приватник за рахунок цього нарощує величезний капітал. Капітал за рахунок озлиднення населення — така соціально-економічна природа збагачення одиниць за рахунок мільйонів. Але це одна сторона проблеми. Інша зв'язана з видобуванням газу в Україні. Якщо ціна його висока, а газ, за Конституцією, власність народу, то чому це несе людям збитки? Що з цієї вартості мають місцеві та державний бюджети, держава чи місцеві органи влади як розпорядники (теж за Конституцією) багатства народу?

Те саме можна сказати про використання всіх природних ресурсів, приміром, питної води. Якщо за радянських часів 20-копійчана пляшка мінеральної давала майже 18 коп. до бюджету, то скільки дає сьогоднішня, в десятки разів дорожча? Можна сказати, не дає нічого. Але ж це порушення і закону, і звичайної логіки господарювання. За таких умов ми ніколи не матимемо нормальної медицини, освіти, соціального забезпечення. Заморожування зарплат, фактичне оподаткування пенсій (?!) не виручать потреби бюджету. Якщо ринкові стосунки будуються на відвертому обкраданні населення, то це не ринок — це кримінал з боку держави.

Як регулювати такі відносини — рецептів розробляти не треба. Вони давно відомі й давно в інших країнах застосовуються. Очевидно, треба «чужому научатись», заодно придивляючись до причин такої організації відносин. У чому вони? В тому, що правила, точніше, «поняття» запроваджуються тими, хто збагачується. Запроваджуються легко, бо їх розробники, тобто бізнесмени, і є владою. Такого зрощення бізнесу і влади, як в Україні, у світі, переконаний, знайти не вдасться.

Цю несправедливість добре бачить чиновний апарат, правоохоронці, судді…, ті — хто в очах людини є уособленням державної влади. Така несправедливість створює великі обсяги відносно вільних грошей, які привласнюються тими, хто впливає на застосування створених правил. У цих умовах побороти корупцію неможливо, бо вона опирається на грошову масу, що відносно легко далася її розпорядникам, тому нею не шкода поділитися з «ким слід».

— Останнім часом дещо притишене звучання тези про унікальність України як найбагатшої у світі своїми чорноземами. Чи втомилися пропагандисти цієї істини, чи причина в самому сільському господарстві?

— Земельне багатство залишилося, хоч і збідніле. Але ним треба з розумом розпорядитися, не тішитись показниками валового збору врожаю, бо, по-перше, це приємність для власників, а не для держави чи місцевих громад, а, по-друге, чим іще, крім рослинництва (йдеться про зернові, експортновигідні монокультури: соняшник, кукурудза, соя, рапс) можна похвалитися?

У створенні збалансованої економіки надзвичайно важливу, консолідуючу функцію має виконувати сільське господарство, агропромисловий комплекс. В Україні пропущений момент для реформування чи не найважливішого сектора економіки, котрий ще недавно, при надзвичайно потужній і багатопрофільній промисловості давав зверх 40 відсотків ВВП. Село на власній основі піднятись уже не здатне. Гіркі наслідки ще відгукнуться, бо йдеться загалом про підрив державності в багатьох складових: продуктивні сили, культура, мова, традиції, демографія… Тим, хто довів село до краху (другий президент, кілька псевдовчених, урядовців і політиків), корисно було б поїздити гуртом по селах (чи повозити їх). Щоб, зустрічаючись з тими, хто там залишився, похвалитися, мовляв, ми принесли вам щасливе нинішнє життя, шануйте нас, героїв...

Не їдуть, мовчать, їм ближче зарубіжжя. Сьогодні відбувається цілеспрямоване виснаження, власне, знищення землі, найбільшого багатства України. Не варто прикриватися цифрами, порівняльним аналізом тощо. Все це — арифметика і пропаганда. Але земля потребує органічних добрив, які ніякою хімією замінити не можна. Це не пропагандистські аргументи, а вимога природи. Де ж взяти ці добрива, коли за роки незалежності в Україні скоротилося поголів'я великої рогатої худоби з 25 млн. до 0,5 млн.? (Індивідуальний сектор враховувати не слід, він теж скоротився і забезпечує потреби городів. Не більш). Про молоко і м'ясо не згадую. Україна імпортує молочну продукцію (навіть цукор) з бідних земель Білорусі!

Якщо влада не лаштується емігрувати, їй треба було б справді зайнятися реформою АПК, бо запас родючості української землі тане катастрофічно. І шлях вирішення проблеми відомий — поєднання рослинництва з тваринництвом і переробкою, тобто поглиблення технології, що веде за собою тисячі тисяч робочих місць, порятунок сільської поселенської мережі і т. д. Як це зробити — берімо досвід країн ЄС, якщо свій знищили.

— Але ж є перспектива входження в ЄС. В європейській сім'ї легше буде з усіма проблемами, чи не так?

— Ким ми увійдемо в ЄС? Чи готові до того? Візьмемо тільки одне питання, котре, однак, стосується майже всіх громадян.

Україна підписала Угоду з ЄС. Важливий політичний крок. Але ж адаптуватися слід до Європи в усіх компонентах внутрішнього життя. Один з них -ціна, вартість праці в Україні. В собівартості продукції вона займає частку в кілька разів нижчу, ніж в європейських країнах. Іншими словами, за рахунок малої частки зарплати в собівартості товару, його власник одержує несумірний дохід. Це відкрита форма експлуатації трудящих. Посилання на збереження співвідношення між собівартістю продукції і часткою в ній заробітної плати, як це було в радянські часи — аргумент не чесний. Низька вартість робочої сили в той період значною мірою компенсувалась соціальними фондами. Працівник не тратився на медицину, освіту, не дорого платив за комунальні послуги, мав змогу скористатися дешевою путівкою, їздити за копійки в громадському транспорті, купувати бензин за 6 коп. тощо. Тепер той самий бензин у сотні разів дорожчий, всі послуги платні (із за європейськими мірками), а зарплата, її частка в собівартості продукції залишилася попередньою. Це відверте визискування людей, виштовхування їх за межі держави в пошуках оплачуваної роботи.

Безперечно, перехід на європейські співвідношення складний, не одномоментний. Але залишати все, як є сьогодні, означає ставити хрест на власній економіці.

Перелік проблем можна продовжувати. У нас наука і культура стали пасинками. Високі технології, освоєння ноу-хау у виробництві — без підтримки держави, без стратегічного орієнтиру — утопія. Вчених і їхні напрацювання розбирають по світу. В усіх провідних зарубіжних фірмах є наші земляки. Не всі вони повернуться додому, цю фразу можна перебудувати точніше. Не хочу, бо прикро. Адже є ще унікальні розробки в біохімії, фармації, металознавстві, збереженні енергії, захисті довкілля… Хто цим опікується в державі? Правда, але війна з прогресом йде, здається, вже понад 20 років.

— Чи є якась проблема, взявшись за яку, можна, як казав класик, витягти всю низку проблем?

— Є. Нам треба змінити і державу, і людину. Це пов'язані завдання. Зміна держави, в цьому разі, означає зміну системи влади, запровадження такої системи, за якої люди вважали б владу (отже, державу) своєю. Сьогодні вони антагоністи. Заклики «Любіть Україну!» хороші, для багатьох вони зайві, бо любов не формується закликами. Але коли під словом «Україна» людина розуміє «держава», то мимоволі шукає відповідь: «За що? За що любити?» Тільки тому, що це твоє рідне, що тут твоє коріння, рідні могили? Твоя історія — славна і не завжди? Цього мало, не випадково переважна частина молодих людей бачить свою перспективу в еміграції. А це вже страшно.

Світова практика переконує: система влади і рівень добробуту людей (разом зі станом їхніх прав і свобод) — речі нерозривні. В Україні життя погане, бо система влади недолуга. Вона успадкувала поря-

Реформи, їх суть і масштаби, розглядаються по-різному

док, при якому держава відповідала за все і вся. Інколи це було позитивом, інколи — ні. Але поєднання централізованого адміністрування з ринковими взаєминами призводить до плачевного результату. Ще раз повторюю сформульовану років 15 тому формулу «ринкові стосунки + адміністрування = корупція», абревіатура звучить «Р + А = К; РАК». Це страшна хвороба, що нищить державу і суспільство.

Уже багато років перед виборами в різних телешоу пропагується потреба зміни системи влади, розпочинаючи зі зміни виборчого законодавства, перегляду низки норм Конституції. Після виборів прибічники реформ забувають про свої наміри, бо адміністрування зручне для того, хто його здійснює (до того ж, воно нікому не підконтрольне). Зручне воно і для парламенту, бо в таких умовах депутат ні за що, по суті, не відповідає. І хоч два Майдани уже намагалися розбудити заколисаних у безвідповідальності політиків, спонтанно піднімаючи на щит тему системи влади, зустрічного ентузіазму від влади не спостерігається.

Є тисячі разів перевірений порядок — розв'язувати проблему потрібно, починаючи із загального, з принципу, а потім братися за деталі. Таким загальним для системи влади є зміст Конституції України. Її треба відредагувати так, як того вимагає життя, як пропонує практика успішних країн. У загальному вигляді це означає європейську модель влади: парламентсько-президентська форма правління, справді демократичні вибори, розвинуте спроможне самоврядування, незалежне, але прозоре судочинство, підконтрольність і підзвітність ланок влади суспільству.

Щоб не повторювати сказане багато разів раніше, нагадаю, що така редакція чинної Конституції підготована кращими фахівцями у цій галузі під науковим супроводом інституту держави і права. У жовтні минулого року цей проект опублікований у газеті «Юридичний вісник». На тому все й закінчилося. Владні кола і провладні політичні кола вдають, що це їх не стосується, натомість з'являються різні проекти часткових змін, вони викликають мляві суперечки в парламенті, зрідка про них згадують на телешоу. Всі розуміють, що реально зміни до Конституції вносити складно (така процедура) та й сумнівно, бо йдеться про Основний Закон, в якому всі норми взаємозв'язані, до них ставитись слід обережно, розглядати в комплексі. Власне, спостерігається імітація реформи. Про людське, в т. ч. зарубіжне, око.

Здається, забуто про політичну частину угоди з ЄС, де потреба реформи підтверджена. У Мінській угоді про неї (вже як про зобов'язання України) сказано теж, а вибраний владою спосіб реалізації не дозволяє своєчасно здійснити зміни навіть часткові, пропоновані в нових ініціативах.

Другого дня після Мінської угоди я звернувся з листом до Президента з приводу змін, пропонуючи використати референдум за народною ініціативою, щоб зробити все правильно, не розтягуючи в часі, ефективно. І так, щоб згодом не дозволяти в зміст Конституції втручатися всім, кому заманеться. З АП одержано відповідь, з якої мені неважко здогадатись, що П. Порошенко про зміст листа не поінформований. Загальний зміст відповіді: референдум щодо зміни редакції неможливий, бо... неможливий. І ст. 5 Конституції щодо виняткового права українського народу визначатися з конституційним порядком нібито ні до чого.

Через певний час парламент зайнявся законом про особливості влади на тимчасово окупованих територіях. Дискусія гаряча, суперечок багато, але, тверезо оцінюючи зміст закону, неважко зрозуміти, що застосувати його не вдасться. Маю підстави це стверджувати, але, схоже, що і розробники проекту це не знають. Тоді йдеться про тимчасове формальне рішення як прикриття інших, напевне потрібних, дій. Не складно помітити, що ухвалення такого закону не збігається з конституційними нормами, бо влада в країні повинна мати однакові форми на всій території.

Ця потреба враховується при комплексному ухваленні змін до чинної Конституції. Збільшені (і гарантовані) повноваження органів місцевого самоврядування повинні бути однаковими по всій території країни. Скоріш за все, на певних територіях до місцевої влади пройдуть і ті, хто тепер «захищає русский мир». Нехай. Але свою агітацію вони вестимуть не автоматами, а тим, чим зобов'язана займатись місцева влада: зайнятість, благоустрій, школи, лікарні, хліб, водопостачання... Виборці швидко розберуться, хто чого вартий, наступним разом помилки не зроблять.

Я згадую лише ключові, на мій погляд, складові нинішньої непростої ситуації. Вони, однак, потребують ретельного опрацювання владою, як компоненти єдиного цілого. Стисло їх повторимо:

— припинити безглузду бойню, визначитись із статусом країни, який був би вигідним Україні і прийнятний світовій спільноті;

— забезпечити закономірне використання інвестицій, створених працею народу, на благо народу і держави. Капітали не треба ховати в офшорах;

— природні багатства як власність народу повинні працювати на державу і народ, переглянути порядок використання і розпорядження газом, вугіллям, водою, лісом тощо;

— зберегти землю як неоцінений ресурс, зберегти її родючість. Це можна зробити тільки повним реформуванням аграрних відносин за прикладом європейських країн (наприклад, Голландії), припинити «жирування» на землі магнатів-тимчасовців, діяльність яких остаточно знищує село, отже — державу;

— змінити систему влади, що рівнозначно зміні політичної системи. Ухвалити референдумом відредаговану чинну Конституцію. На її основі змінити низку законів (про місцеве самоврядування, про бюджетну систему, про систему оподаткування, про вибори з відкритими списками тощо).

Головна мета — створити умови для перетворення людини в громадянина. Тільки це дасть змогу розправитись з корупцією, іншими болячками суспільного життя, розмежувати бізнес із владою, розбудити ініціативу кожного, сприяти появі довіри людей до влади і держави.

Все це треба робити без поспіху, але швидко, продумано, в комплексі. Тоді буде успіх. Наш успіх, бо він від нас і залежить. Бо ніхто за нас це не зробить.

ПОДРОБИЦІ

Спецпідрозділ отримав засоби зв'язку

Двадцять сучасних радіостанцій з технічними характеристиками для використання у зоні бойових дій передав депутат Вінницької міськради Петро Бабій спецпідрозділу «Вінниця-2», створеному при міському відділі міліції.

— Про потребу у сучасних раціях бійці повідомили після повернення з Донбасу, — каже директор департаменту інформаційної політики Аліса Мисловська. — Незабаром вони знову відправляться у зону АТО. Інформацію про це ми надали депутатам міськради.

Петро Бабій каже, що не слід приписувати всі заслуги одному йому. Він розповів, що закуповували прилади разом з товаришем Олександром Волховим. «Радіостанції багатофункціональні, можуть працювати одночасно на двох різних частотах, — пояснив благодійник. — Передбачена технічна можливість програмувати будь-яку частоту в один із 125 каналів пам'яті. У режимі прийому сигналу робота розрахована без підзарядки упродовж однієї доби. Також обладнані засобами для виконання функції сканування».

Начальник відділу з питань надзвичайних ситуацій, мобілізаційної і оборонної роботи Вінницької міської ради Олег Парфілов повідомив, що нині також вирішується питання забезпечення підрозділу «Вінниця-2» бронетранспортером. Незабаром броньовану машину передадуть у розпорядження загону.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Громада — без голови

Чи вплинуло це на розвиток області?

Такого прецеденту, коли в області півроку не було очільника, на Хмельниччині раніше не траплялось. «Обезголовленими» і досі залишається частина районів. Довгий час як для працівників відповідних держадміністрацій, так і для пересічних мешканців того чи іншого району було інтригою, хто ж займе владне крісло. Проте з часом ця цікавість притупилася. Попри це, всі населені пункти продовжують жити своїм життям. Воно не зупинилось. А окремі галузі економіки навіть звітують про свої досягнення і випереджальні темпи розвитку. Виходить, не так керівні кадри, як працівники на місцях вирішують усе.

Життя біжить так швидко, що події річної давності тепер сприймаються вже як історія. Здавалося б, не так давно область отримала післяреволюційного голову ОДА. Але вже встигла про нього забути. Єдине, що залишилося в пам'яті, це скандал напередодні його відставки. Тоді частина знахабнілих громадських і політичних активістів влаштувала привселюдне знущання з державного чиновника, виливши на нього чимало образливих висловів та заблокувавши вихід із приміщення. Керівнику області довелося ганебно втікати через вікно. Ось це, напевно, і були найбільші діла і звершення очільника краю.

Після скандалу він недовго залишався на своїй посаді. Але відтоді, як спорожніло його крісло, минуло чимало часу, а наступника довго не призначали.

Тягар відповідальності ліг на плечі заступника голови ОДА Олександра Симчишина. Пригадується, як, підбиваючи підсумки минулорічної роботи, він сказав:

— Якщо порівняти наш штат із тим, що був у попередній владі, то тепер один голова працює замість колишніх двох із половиною. А при цьому рівень бюрократичної роботи не зменшився, а, навпаки, зріс.

Приміром, приходить новий міністр чи очільник якогось відомства, і він одразу хоче отримати довідки про минуле своєї галузі на місцях, прогнози, плани, моніторинг, статистику, а паралельно ставить свої завдання, на які потрібно одразу реагувати. Якщо не практичними ділами, то хоча б письмовими відповідями. Словом, вхідна пошта вимірюється вже не десятками чи сотнями листів, а їх кілограмами.

Та, напевно, для того й існує чиновницька братія вже не одне століття, щоб займатися подібною паперовою роботою. Важливіше інше: як це впливає на життя громад, якими вони керують?

Керівників немає, а досягнення зростають

Окрім того, що не було першої особи в області, вільними залишалися вакансії голів РДА в десяти районах. У трьох голів немає вже понад рік. Є такі, де з керівництва залишився хіба що один заступник, котрому доводиться відповідати за все. Ще у листопаді шестеро свободівців написали заяви про звільнення з цих посад у зв'язку з політичним рішенням своєї партії, яка не пройшла до Верховної Ради. Єдиний, хто не «підкорився» цьому партійному рішенню, став Олександр Симчишин. Але зробив це не тому, що пішов всупереч партійній лінії, а через розуміння того, що не можна залишати область напризволяще. Пообіцяв, як тільки буде призначений новий голова, він одразу складе свої повноваження і займеться партійною роботою. Тож після призначення голови ОДА Михайла Загородного так і зробив.

А доти ось таким урізаним складом місцеві очільники відповідали перед урядом за життя краю. Чи успішно це робили? Погляньмо на офіційні звіти.

Здавалося б, що ще потрібно? Ось вони, поступальні кроки вперед. Щоправда, ілюзій немає, і більшість адекватно оцінює ситуацію, розуміючи, що в нинішніх умовах вихвалятись особливо нічим. А із найуспішніших минулорічних проектів владної команди згадують хіба що те, що все-таки вдалося збалансувати річний бюджет, скоротити бюджетну дірку в 43 мільйони гривень і знайти кошти для виплати заробітної плати усім бюджетникам. А ще — погасити істотну частину зарплатної заборгованості. За рік її вдалося скоротити із майже 16 мільйонів гривень до 11 мільйонів. Загалом за цей час було виплачено близько 12 мільйонів боргів.

Називають і нові виробничі об'єкти, що стали до ладу. І окремі факти того, як повертають громадам те, що встигли «прихватизувати» посадовці із минулої влади...

Безперечно, все це добрі звістки. Але не факт, що всі ці події не відбулися б і без втручання влади. Бо підприємці все одно створювали б нові робочі місця, орендарі засівали би поля і будували нові ферми. Вони і тепер роблять це, незалежно від того, вакантна чи зайнята посада очільника району, міста, області.

Депутати попросили нового очільника

Та аж ніяк не всім близька така позиція. Наприкінці січня депутати обласної ради не витримали і звернулися до Кабміну з вимогою вже найближчим часом призначити голову ОДА, керівників райдержадміністрацій та низки інших керівників обласних підрозділів державних органів виконавчої влади. І хоча очільник краю нарешті призначений, громади області все ще залишаються без голів.

Натомість в ОДА повідомляють про те, що найближчим часом буде скорочено 114 штатних одиниць. І все це на вимогу уряду зменшити чисельність працівників органів виконавчої влади на двадцять відсотків.

Перша хвиля скорочень уже відбулася майже рік тому, коли була прийнята постанова Кабміну «Про економію державних коштів та недопущення втрат бюджету». Тепер на місцях ще раз «пройдуться» по незаповнених вакансіях та пенсіонерах, котрі не захочуть ризикувати своїми пенсіями.

Кого омине ця хвиля, то це працівників департаменту соціального захисту населення, яким додалося роботи з переселенцями з окупованих територій, учасниками АТО, їх родинами.

Тобто правило, коли для реальної роботи потрібні реальні робочі руки, залишається в силі.

Однак говорити про те, що область могла б і надалі залишатися без керівників і не відчувати при цьому жодних незручностей, доволі проблематично. Бо скрізь відчувається якась непевність. Чимало державних установ просто завмерли в очікуванні змін. І вже мало хто на місцях думає про те, що саме він може бути як ініціатором, так і виконавцем цих змін.

Складається враження, що економіка, інші сфери суспільного життя живуть за інерцією, коли не продукуються нові ідеї, не відчувається єдиної командної цілеспрямованої роботи. Зрештою, і питати за стан справ у такій ситуації особливо не було з кого.

Етап, коли суспільство відпочивало від надто нав'язливої влади, здається, уже минає. Настає час, коли людям потрібні сильні, рішучі та ефективні лідери. Єдина проблема: їх не можуть, або не хочуть знайти. Чимало кадрових призначень, спричинених чи то революційною, чи то партійною доцільністю, вже викликають не тільки сумнів, а й незадоволення.

Після піврічного очікування область нарешті отримала нового голову. Ним став керівник одного із потужних місцевих підприємств Михайло Загородний. З перших днів почав набирати свою команду. Переконує, що робитиме ставки насамперед на патріотів, професіоналів і успішних людей. І ось нарешті пройшла хвиля перших призначень. Протягом одного дня Президент звільнив шість голів райдержадміністрацій на Хмельниччині. І того самого дня призначив вісім нових очільників районів. Причому в Летичеві відбулося звільнення і призначення однієї й тієї ж особи.

ФАКТ

На останній колегії ОДА, де підбивалися підсумки соціально- економічного розвитку області за минулий рік, було відмічено: «Індекс промислової продукції порівняно з минулим роком становив 97 відсотків, що перевищує середнє значення по Україні — 89 відсотків. Підприємствами реалізовано продукції на 18 мільярдів гривень (за 2013 рік — на 16,5 мільярда гривень). У сільському господарстві темпи зростання виробництва становили 116 відсотків, і це найвищий показник у державі. Обсяги валової продукції рослинництва і тваринництва збільшилися відповідно на 21 та 4 відсотки.

ЦИФРА

Гранична чисельність місцевих держадміністрацій в області становить 2,8 тисячі штатних одиниць, у тому числі обласна ланка — 569. У середньому чисельність однієї РДА становить 111 одиниць, її апарату — 29.

Добрі наміри. На такі кроки в області давно очікують. Але що буде за ними? Чи справді громади отримають голову? Не тільки посадовця, а й того лідера, що зможе реально змінювати ситуацію.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Для терористів вони — мішені...

Красногорівка — місто-мішень для російсько-терористичних військ. Час від часу його піддають хаотичним обстрілам з мінометів. Цей вогонь перетворює життя цивільних мешканців на нестерпний жах. Вижити в критичній обстановці допомагають військові. Офіцери цивільно-військового співробітництва організовують доставку в місто продуктових наборів, свіжого хліба та теплого одягу.

— Сьогодні ми з волонтерами привезли сюди 1000 буханок хліба, мікроавтобус з продуктами та теплими речами, — розповідає офіцер групи цивільно-військового співробітництва. — Намагаємося надавати допомогу з періодичністю не менш як раз на тиждень. Також обов'язково спілкуємося з місцевими жителями. Занотовуємо усі проблеми, відповідаємо на питання. Люди вже добре знають нас і наші справи, довіряють нам. Ось зараз оновили список людей, які самі не здатні пересуватися через хвороби. Будемо адресно доставляти їм ще й медикаменти.

Ще одна проблема, що загострюється в Красногорівці, — нагромадження сміття. Комунальні служби не ризикують вивозити його з міста, що обстрілюється. Військові планують очистити місто разом з громадою.

— Ми надаватимемо вантажні автомобілі, в які мешканці зможуть зібрати сміття з вулиць, — кажуть офіцери цивільно-військового співробітництва. — Важливо не допустити екологічного лиха та епідемій.

Владислав НАЗАРКЕВИЧ.

Фото надано автором.

Вижити на лінії вогню

За час проведення антитерористичної операції в Луганській області загинуло 18 дітей

Поспілкуйтеся з будь-якою дитиною із фронтової зони, і вона вас здивує своїми недитячими міркуваннями на тему, як можна вижити на лінії вогню. А розповіді про те, як на їхніх очах від снаряда, що розірвався, загинули мати або батько, — взагалі не можна слухати без сліз. І цю дитячу пам'ять не можна ні зітерти, ні зруйнувати. Діти в будь-якій війні страждають більше від дорослих. Їхня незміцніла психіка одержує найсильніший удар, наслідки якого можуть залишитися на довгі роки, якщо не на все життя. Той факт, що за час бойових сутичок загинуло 18 юних мешканців регіону і 24 дістали поранення різної тяжкості, говорить сам за себе. А крім того, за час проведення АТО на Луганщині 14 дітей осиротіли, втративши батьків. Слава Богу, усіх їх на піклування й під опіку взяли родичі. Однак якщо казати прямо, то слід погодитися з тим, що рідних батька з матір'ю замінити важко.

Коли на Луганщині почалися воєнні дії, з регіону евакуювали 16 дитячих будинків і 33 прийомні сім'ї, у яких на той момент налічувалося 137 дітей-сиріт і позбавлених батьківської опіки. Дітей вивезли і на територію регіону, підконтрольну українській владі, і в інші області України. Частина дитячих будинків сімейного типу заявили про своє бажання пересидіти воєнну ситуацію в Російській Федерації, у родичів. Сьогодні вони готові повернутися додому, але таку можливість, на жаль, мають не всі. Наприклад, два дитячі будинки зі Станиці Луганської усе ще не можуть повернутися до свого будинку, оскільки в їхньому населеному пункті тривають обстріли і мирного життя як і раніше немає. З тими, хто прагне повернутися на українську територію, ведеться робота щодо можливого переселення в інші області України. У цьому випадку служба у справах дітей тісно співпрацює з фондом «Урятуємо Україну».

А як живуть дитячі будинки сімейного типу, які залишилися на окупованій території?

— Важко, — каже начальник служби у справах дітей Луганської обласної державної адміністрації Раїса Родіна. — На території, не підконтрольній Україні, залишилися десять дитячих будинків сімейного типу та 79 прийомних сімей, у яких виховується 188 дітей. Позиція обласної адміністрації така: не залишати без уваги й ті родини, які перебувають на території «ЛНР». Тому тримаємо зв'язок абсолютно з кожною сім'єю, незалежно від того, де вона перебуває. Так, приміром, надавалася гуманітарна допомога прийомним родинам і дитячим будинкам сімейного типу в Луганську, Алчевську. Сьогодні готуємо таку допомогу родині Федорових у Лутугинському районі, де господарюють бойовики. Щоправда, системи в налагодженні такої допомоги добитися важко. Переправити на ту сторону продукти, іграшки, предмети побуту й ліки не так просто. Але ми тримаємо міцний зв'язок із громадськими організаціями, волонтерами. Крім того, на окупованій території продовжують працювати такі міжнародні програми, як, наприклад, «Кіндердорф».

За словами Раїси Родіної, евакуйовані практично всі діти, які перебували в центрах соціально-психологічної реабілітації і притулках області. Станом на липень минулого року там не залишалося жодної дитини. Крім того, чиновниця стверджує, що, попри складну військову обстановку навіть у період перемир'я, що встановилося, бродяжництво серед неповнолітніх масово не поширене й це варто відзначити як позитивний момент. Можна вважати, що діти перебувають під наглядом та опікою і батьків, і влади. Радує й те, що активність українських громадян щодо всиновлення сиріт залишається високою. Під опікою й піклуванням сьогодні в регіоні перебувають 3 тисячі 215 дітлахів.

Павло ВОРОНЦОВ.

Луганська область.

Фото Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

Мешканці села Піски капелан Андрій Зелінський та Данилко.

ФАКТ

У перші дні початку воєнних дій обласна державна адміністрація евакуювала 465 дітей-сиріт і позбавлених батьківської опіки, які виховувалися в інтернатних установах, будинках дитини.

До повернення додому зі сходу повинні готуватися й родини, і самі хлопці

Війна — сильний стрес, причому і для бійців, що воюють на передовій, і для членів їхніх родин. Як героям воєнного часу адаптуватися до мирного життя, а їхнім рідним і близьким допомогти й підтримати їх у процесі звикання? На ці запитання відповідає психолог і психотерапевт Яна Баранова.

— Людина, що воювала на фронті, стає іншою, вона змінюється. У критичні моменти відбувається швидке дорослішання, переосмислення цінностей, перегляд життєвих позицій, самих понять «життя-смерть»... Тому на фронт ідуть молоді хлопці, а через кілька місяців повертаються зовсім інші за внутрішнім станом чоловіки. Але родини бачать і хочуть бачити їх колишніми. Намагаються занурити в атмосферу любові. Та часто це не зовсім те, що їм потрібно. Насамперед воїнові, який щойно повернувся з фронту, необхідне середовище, де він зможе спілкуватися з людьми зрозумілою йому мовою. Щоб усі переживання й страхи, можливо, не висловлені там, на війні, — змогли знайти природний вихід. Тому завдання тилу — створити групи взаємодопомоги. Пускати на самоплив ситуацію не можна.

За словами психотерапевта, родини військових повинні усвідомити: рідні люди з війни повернуться іншими. І в цій ситуації важливо прийняти їх такими, якими вони стали.

— Найважливіше для таких чоловіків, як, у принципі, і для будь-кого, це відчуття, що їх розуміють, люблять, чекають, приймають... Але в жодному разі не у форматі жалощів! Дуже було б добре, щоб таких бійців запрошували на зустріч із дітьми в школи, — каже психотерапевт. — Найбільш важливі перші 25 днів після повернення з війни. Якщо під час розмови виявляються болючі теми, а рідна людина таке завжди відчує, то в жодному разі на них не можна тиснути, випитувати подробиці. Велику роль в адаптації може відігравати церква.

Психолог запевняє: щоб адаптація пройшла успішно й життя після війни налагодилося — готуватися до цього повинні й самі бійці. Мовляв, можна на все ображатися й усіх звинувачувати в чомусь, а можна — шукати нові можливості.

— Людина з якимось внутрішнім розчаруванням, образою потрапляє додому — і тут починається лихо. Тому що образа переросте в агресію. І людина шукає собі розраду на дні склянки... Але вважати себе жертвою — це для слабких. А наші воїни — вони сильні. І свій шлях додому кожен боєць повинен торувати з думками: «Я радий поверненню! Злитися, звинувачувати... — міг би, але робити цього не буду. У мене є рідні, знайомі, є моя родина. Слава Богу, ми разом. Вони мене приймуть, підтримають! Зараз трохи прийду до тями, і думки стануть на місце». Дуже б хотілося, щоб саме такий хід думок був у наших бійців. Сердитися, ображатися на несправедливість — не треба. Краще — зайвий раз подякувати Богу за те, що повернулися живими, і попросити його про подальшу допомогу. І головне — цінувати кожен момент мирного життя. Тепер ми всі розуміємо, наскільки це важливо.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

На окупованій території продовжують працювати такі міжнародні програми, як, наприклад, «Кіндердорф»

Чому виконувати свій обов'язок перед країною готові далеко не всі?

Ще за два тижні до закінчення першого етапу четвертої хвилі мобілізації обласний військовий комісар Сергій Присяжнюк повідомив, що Хмельниччина разом із Вінниччиною зі своїми завданнями справилися першими. Хоча далося це непросто. Добровольців, котрі без усяких нагадувань і запрошень самі поспішають до військкоматів, стає менше. Вони першими вирушили у зону бойових дій, і у комісарів із ними практично не було особливих клопотів. Тепер ситуація дещо інша. За два етапи область має мобілізувати ще близько двох з половиною тисяч чоловік. Хто потрапить у це число?

Із Сашком Севастьяновим ми знайомі давно. Він виріс у родині журналіста, і сам завжди був відданий цій професії. А останні роки працював у підрозділі комунікацій Головного управління Державної фіскальної служби в області. Не було і дня, щоб не цікавився подіями, що відбуваються на сході. І з огляду на свої професійні обов'язки, і просто як людина, котрій небайдужа доля країни. Про можливість того, що опиниться в армії, теж думав. Та, напевно, швидше — гіпотетично. Але ось дізнаюсь, що Олександр отримав повістку. А вже буквально за кілька днів він написав своїм колегам із навчального центру в Києві. Вони так домовились, що він обов'язково розповідатиме про все, що з ним відбувається. Щоб інші знали. І їм не було страшно йти до армії.

«У мене все нормально. Поселилися в гуртожитку, кімнати на п'ять чоловік. Повноцінним харчуванням забезпечені. Отримали пристойне військове обмундирування. Розпочався активний навчальний процес, який включає в себе сучасні військові дисципліни, основи медичної підготовки і забезпечення життєдіяльності у бойових умовах».

— Усе так і відбувається, — підтверджує військком. — Якщо під час трьох перших мобілізаційних хвиль усі направлялись одразу до військових частин, то тепер тільки у навчальні центри. Усім вистачає обмундирування, усіх необхідних матеріальних засобів і харчування.

Переконує, що навіть проблема із бронежилетами та кевларовими шоломами тепер стоїть не так гостро, як на початку. Словом, такі непрості місяці неоголошеної війни не пройшли безслідно. Але це зовсім не означає, що поліпшене матеріально-технічне забезпечення додало охоти служити в армії. Щоправда, хтось спокійно чекає своєї черги. А когось «прикривають» батьки чи керівники підприємств. Є й такі, хто готовий залишити не тільки свій дім, а навіть і країну, аби відкараскатись від повістки.

Зрадником себе не вважаю, але в армію не піду

Молоді люди, з якими вдалося поспілкуватися по Інтернету, перебувають за тисячі кілометрів від України. Обидва відправились в різні кінці світу ще півроку тому.

Сергій — успішний випускник технічного вузу, якого одразу запримітила американська комп'ютерна компанія. Вже у перші місяці роботи встиг побувати у кількох закордонних відрядженнях, під час яких відвідав філіали компанії. І практично скрізь йому встигли запропонувати роботу. Але Сергій не поспішав погоджуватись. Завжди повертався додому, і тут виконував усі запропоновані йому проекти. Не втримався і від поїздки до Канади, куди запросили друзі батьків. Спочатку навіть не думав про тамтешнє працевлаштування. Але родина українських емігрантів зробила все, щоб тернополянин отримав підтвердження свого вузівського диплома, оформив усі документи для працевлаштування і проживання. Багатьох усе це потішило би. Але Сергій довгий час думав лише про одне: повернутись в Україну, бо не бачив свого майбутнього за океаном.

Але такі настрої тривали доти, доки одного разу з дому не повідомили, що уже було кілька дзвінків з військомату. І хоча офіційної повістки не принесли, оскільки батьки повідомили, що син перебуває за кордоном, втім це стало серйозним приводом задуматись, чи не залишитись у еміграції назавжди. Сергій не приховує, він не хоче одягати військову форму. І саме через це робить вибір на користь чужої країни. І чим далі, тим із меншою впевненістю говорить про можливе повернення.

З подібною ситуацією зіткнувся і східняк Валера. Він виграв грант на безплатне навчання в магістратурі китайського вузу. Але, навіть попри це, не поїхав туди, бо знайшов роботу в Україні і не хотів витрачати три роки на освіту. Проте, як тільки заробив свої перші гроші, вирішив все-таки поїхати до Піднебесної. Тільки цього разу сам оплатив навчання. Коштувало дорого, але юнак економив час, бо інтенсивний курс міг пройти всього за рік.

Тепер до захисту магістерської роботи залишились лічені місяці. Але про повернення додому Валера мови не веде. Його місто обстрілюється бойовиками. Про війну він знає не з теленовин, а з розповідей батьків. І так само, як і його ровесник-західняк не хоче брати до рук зброю. Навіть коли йдеться про захист рідного дому в буквальному розумінні слова.

Треба чесно сказати, для багатьох така позиція зрозуміла. І вони щиро вірять у те, що здібним, талановитим, перспективним не місце на війні. Але так само для багатьох такі думки — пряма зрада. Особливо для тих, хто зараз стоїть на блокпосту, в бліндажі чи поблизу лінії розділу. Бо вони так само здібні, розумні, перспективні. А ще — чесні, безкомпромісні, відважні. І просто українці.

Із листа Олександра Севастьянова: **«Тут зустрів свого давнього знайомого, з яким проходив армійську службу. Познайомився з іншими колегами. Усі вони усвідомлюють важливість своєї місії по захисту незалежності України. Це прості хлопці, які залишили мирну роботу, сім'ї і пішли за покликом серця боронити рідну землю».**

З одного села пішли усі, з іншого — жоден

Не будемо і ми давати різких оцінок. Нехай все розсудить час, історія і наша країна. Колись так станеться. А поки що майже у кожній родині на сімейних радах обов'язково відбуваються розмови про те, як вчинити, якщо тебе покличуть до військкомату. І кожен приймає своє рішення.

— Перед військкомами поставлене непросте завдання — зібрати військо, і ми його виконаємо, — переконаний Сергій Присяжнюк. — Але не треба думати, що це відбувається за будь-яку ціну. Ми намагаємось зберегти працівника для підприємства, тракториста для господарства, годувальника для великої родини...

Звучить добре. Однак у буденних розмовах не раз доводиться чути оповідки про те, що до армії забирають найбідніших, тих, хто немає ніякого захисту. І ще тих, хто просто не може відкупитись. Без підтверджених даних це все лише чутки. І дуже не хочеться пліткувати.

Але є, приміром, і такі факти. Ось під час засідання Хмельницького регіонального відділення Асоціації міст України один із сільських голів розповідає про те, що з його сільради вже призвано на службу тринадцять чоловіків. А з сусідньої — жодного.

А ось говорить Кам'янець-Подільський міський голова Михайло Сімашкевич: «Чому повістки вручаються переважно тим, хто працює на виробництві чи в установі? Бо там легше знайти людину? А водночас значно менше уваги до тих, хто роками не працює, не погоджується на жодну вакансію і числиться у центрах зайнятості...»

Доповнює його і міський голова Старокостянтинова Микола Мельничук: «Яка зручна відмовка: принесли повістку, а призовника немає вдома. І тут всі розводять руками — що ж поробиш, немає, то й немає. Але у часи небезпеки повинні діяти інші, жорсткіші правила. Чому б не звернутись і до урядовців, і до депутатів, аби внесли поправки до теперішніх правил: не обов'язково вручати повістку в руки призовнику, достатньо, щоб її отримали близькі родичі»...

Багато що доводиться змінювати просто на ходу. І не тільки у плані матеріально-технічного забезпечення армії. Морально, психологічно ні країна, ні кожен її солдат не були готові до справжньої війни. Тепер дуже швидко доводиться міняти техніку, купувати бронежилети, освоювати тактику ведення боїв. Усе це дається важко. Іноді навіть ціною життя.

Ще важче в одну мить навчити людину любити свою батьківщину, бути готовим стати до зброї заради її захисту. Навіть тоді, коли вибухи гримлять за сотні кілометрів від твого дому і, здається, немає прямої небезпеки для твоєї сім'ї. Але ті хлопці, що нині одягнули військову форму, дивляться дальше, думають більше, люблять сильніше, живуть чесніше.

Із листа Олександра Севастьянова **«Тут великі патріоти, які не закосили від мобілізації і свідомо стали на передові бойові рубежі. Таке військо не перемогти».**

У війни свої шляхи. І кожен так само іде до неї своєю дорогою. Хтось хоче втекти. Хтось, навпаки, намагається стати на самому краєчку не тільки кордону, але й своєї долі. Хтось ніяк не може втямити, хто і за що воює. А для когось навіть немає іншого вибору, аніж захищати свою країну. І всім однаково хочеться жити. Зі своєю родиною. У своєму домі. У мирі.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Фото з архіву Олександра СЕВАСТЬЯНОВА.

Журналіст і податківець Олександр Севастьянов (крайній ліворуч) ніколи не думав, що йому доведеться одягнути військову форму. Але прийшов наказ — і він зробив це просто і гідно. Як тисячі його теперішніх товаришів по службі.

ВІЛЬНИЙ МІКРОФОН

Під прицілом — волонтерський рух

Диверсанти зайняті знищенням не військових, не стратегічних об'єктів, а завдають ударів по волонтерах, бо там зібрані кращі люди України. Саме волонтерський рух найефективніше допомагає армії. Терористам немає сенсу завдавати ударів по тилових військових об'єктах. Там «свої люди», які так чи інакше допомагають росіянам. Усе краще з обладнання, із засобів захисту дають бійцям волонтери. Усе, що гірше, небезпечне постачає військове відомство. Траплялися випадки, коли солдати показували пачки патронів, що вже прогнили, гранати, що не спрацьовували, старий одяг, каски. Саме тому основні удари терористів-диверсантів спрямовані на волонтерський рух.

Навіть Америка, після нападу Японії інтернувала всіх японців, які проживають у США. І позбулася диверсантів. А ми радіємо, що більшість жителів Донбасу переселяються не в Росію, а розосереджуються по Україні. Їхні діти, чоловіки воюють проти нас, а ми намагаємося бути гуманними.

Усі ці спектаклі з публічними арештами, з криками про боротьбу з корупцією, з «кишеньковими арміями» — лише спроба відволікти увагу народу й урятувати свої крісла. Політика, який відкрито говорить про те, що Мінський договір — це зрада інтересів України — Д. Яроша, нині намагаються загнати під керівництво генералів, які здали Крим, а як відкупне пропонують крісло в Генеральному штабі. Одна надія, що не здасться й продовжить боротьбу за незалежність України, за повернення захоплених територій.

Ігор ЖИЗДРА.

А Пшонці ще й пенсію виплачують!

Засоби масової інформації навперебій повідомляють сенсаційну новину від народного депутата «Самопомочі» Єгора Соболєва. На його депутатський запит, чи платить держава Україна пенсію колишньому генпрокурору, ПФУ повідомив, що громадянин Віктор Пшонка, якого посилено розшукують правоохоронні органи, продовжує отримувати пенсію! Після такої заяви, певне, нікого не здивує, якщо раптом з'ясується, що не оминули ще й Азарова з Януковичем. Чому б ні! Нехай українці доплачують відсотки на армію, у працюючих пенсіонерів-учителів та лікарів віднімають останню копійчину, а найлютіші вороги держави хай розкошують!

Напрошується припущення, що в такий спосіб наші урядовці намагаються створити прецедент, аби і для себе передбачити можливість доживати віку на чужині, отримуючи пенсії від України. Про всяк випадок.

А Путін популярний...

Якось дивлюся програму «Ранковий «Свідок» на НТН. А там репортаж американського тележурналіста з Буенос-Айреса. Аргентинські хлопчаки років десяти деруть горлянки, співаючи... українську народну пісню. Оту, де Путін самі знаєте хто. І «ла-ла-ла-ла-ла». Спантеличений американець, мовляв, вже чув про неї, але її саму — ще ні. Тим паче ніяк не сподівався почути її від аргентинських дітлахів. Тож запитав одного з юних уболівальників, про що вони співали. Малий пояснив, що він не знає, про що ця пісня. Але на одному із сайтів, де він її і знайшов, сказано, що її слід співати на кожному футбольному матчі.

Тож ви популярні, Владімір Владімірович. І обов'язково увійдете, коли вже не влипалися, в історію. Якщо ваші попередники Іван Грозний і Сталін відомі наступним поколінням як криваві тирани, то про вас знатимуть, що Путін ще й — оцей, як його... Ну, ви мене зрозуміли — "ла-ла-ла-ла-ла"...

Ярослав БОРСУК.
Підгайці Тернопільської області.

«Тихий» і його гармаші

ГЕРОЇ В ОСОБАХ

За цього хлопчину в чудернацькій балаклаві терористи-росіяни дають чималі гроші. Його позивний — «Тихий», і, як на свій порівняно молодий вік, він уже є легендою наших військ.

Артилерист з позивними «Тихий».

Перше бойове хрещення

І нехай не вводить в оману його позивний — він командир одного з найрезультативніших артилерійських з'єднань Збройних Сил України. Влучними залпами його підлеглі зупинили не одну колону російсько-терористичної навали. Перше важливе бойове хрещення наш герой отримав у Луганському аеропорту. Він добре пам'ятає той шалений щільний вогонь, яким терористи накривали наші позиції. Однак взяти у кільце воїнів так і не змогли. Завадили дії командира бригади полковника Андрія Ковальчука. Разом з іншими «Тихий» з боєм залишив аеропорт.

— Відхід було організовано надзвичайно грамотно, — пригадує десантник. — Ми не лише провели низку контратак, а й організували чітке відведення всіх частин і підрозділів. Після наших «прощальних» вогневих ударів сепаратисти ще кілька днів боялися підійти до аеропорту.

Воюють по–тихому

Після аеропорту львівські десантники відійшли до Щастя, де організували базовий табір. Потім були ротація, відпочинок і переформатування всіх підрозділів. Артилеристи отримали нові гармати.

Українські десантники і піхотинці кажуть, що коли чують в ефірі, що в їх квадраті працює «Тихий», то їм це додає наснаги.

Вогонь наших гармат вчасно і влучно лягатиме на голови загарбників. Дуже цікаво наш герой пояснює свій позивний «Тихий». На перший погляд, він аж ніяк не асоціюється з тим звуком, з яким «боги війни» вбивають своїх ворогів. Річ у тім, що всю свою роботу вони виконують по-тихому. Тихо отримують завдання. Тихо виходять на позиції. Тихо і швидко проводять корегування. Потім філігранно знищують ворога. І так само тихо повертаються до свого базового табору.

Дайте сучасну зброю

— Нині у нас відбувається війна артилерій, — стверджує «Тихий». — Вони по нас — ми по них. Однак ми не можемо працювати на випередження. Мало, дуже мало грамотних розвідувальних даних. На сьогодні я маю кілька безпілотників. Однак через слабкі технічні характеристики вони нам мало допомагають. Дуже хотілося б, щоб у підготовку нашої піхоти ввели курс основ корегування артилерійського вогню. Щоб хлопці під час бою не кричали нам по рації: «Стріляй правіше», — а грамотно пояснили, де перебуває ворог.

З упевненістю «Тихий» дивиться у майбутнє української артилерії. На його думку, «боги війни» вже зараз показали свою ефективність. Адже вони одним залпом можуть знищити чималу кількість живої сили противника і бойової техніки, розчистити шлях нашій піхоті. На думку молодого офіцера, в Україні достатньо наукового потенціалу, щоб стати лідером у розробці та виготовленні систем наведення та надсучасних боєприпасів.

— А ще я хочу дочекатися того моменту, коли звернуть увагу не лише на Національну гвардію, а й почнуть комплектувати сучасним озброєнням Збройні Сили України, — підсумував «Тихий». — Коли вже нарешті нам, військовим, почнуть давати сучасні нові бронетранспортери та озброєння. Дайте сучасні «КРАЗи» і «Козаки» аеромобільним військам! Нам це набагато потрібніше, ніж десь на блокпостах.

Тарас ГРЕНЬ.

Західний регіональний медіа-центр Міністерства оборони України.

Фото автора.

ТИМ ЧАСОМ

Доступні метри для учасників АТО

У Львівській області 838 учасників бойових дій на сході України подали заявки на отримання земельних наділів, з них 234 потребують поліпшення житлових умов, у тому числі 50 сімей загиблих.

Громадська організація «Доступне житло» розробила програму, яка передбачає замість земельних ділянок виділяти військовослужбовцям квартири. Унікальність проекту в тому, що він не фінансується з державного бюджету. Інвесторами є самі учасники, що допоможе значно здешевити житло. Наприклад, однокімнатні квартири можуть коштувати майже чотири тисячі доларів.

Як розповів під час презентації програми голова ГО «Доступне житло» Іван Росоловський, наші міста не мають великої кількості ділянок, щоб надати всім охочим, а от дешевим житлом учасників бойових дій можна забезпечити.

«Ми об'єднуємося, щоб не заробляти, а зменшити витрати на будівництво. У виграші будуть усі, бо в кінцевому результаті вартість житла становитиме 110 доларів за квадратний метр за курсом 27 гривень за долар», — розповів Іван Росоловський.

Нову програму розраховано на 5—7 років. Перший будинок можна збудувати за півтора року після отримання земельної ділянки. Учасники АТО платять лише 30 відсотків від вартості. А місцева влада безплатно виділяє земельні ділянки під житлове будівництво і забезпечує новобудови комунікаціями. На такі квартири буде встановлено соціальну ціну — на 70% нижчу від ринкової вартості.

Вл. інф.

Повагу має бути підкріплено справами

В Івано-Франківську розпочав роботу Єдиний інформаційний центр для учасників АТО. Як і було обіцяно головою ОДА Олегом Гончаруком на нещодавній зустрічі з бійцями, волонтерами та громадськістю, влада докладе максимум зусиль для розв'язання проблем учасників бойових дій та членів їх родин. Це стосується медичної, соціальної допомоги, забезпечення реабілітації, санаторно-курортного лікування, надання житла, земельних ділянок, сприяння у працевлаштуванні тощо. За словами посадовця, «повага до військовослужбовців має декларуватися справами». І вирішення цілого комплексу питань стане початком повернення боргів нашим захисникам. А звертаючись до підлеглих, наголосив, що кожен держслужбовець, який створюватиме перешкоди у розв'язанні проблем воїнів і на роботу якого нарікатимуть люди, нестиме відповідальність. Волонтерів, у свою чергу, попрохав контролювати діяльність чиновників і «знижувати градус напруження», який безперечно матиме місце, адже люди повернуться із загостреним почуттям і прагненням справедливості.

Згаданий інформаційний центр функціонує у приміщенні департаменту соціальної політики облдержадміністрації, на вул. Леся Курбаса, 2. За інформацією відомства, найчастіше військовослужбовці та їхні рідні звертаються по роз'яснення щодо виділення земельних ділянок, переліку документів для оформлення пільг з оплати за житлово-комунальні послуги та отримання одноразової грошової допомоги.

Галина БРУХАЛЬ.

Івано-Франківська область.

ДОВІДКОВО

На Прикарпаття повернеться 1864 військовослужбовці, з них 473 до Івано-Франківська. Варто зазначити, що це лише офіційні цифри, бо точна кількість добровольців невідома.

Земля благословенна

«Єдина у світі! Земля, благословенна Богом!» — збірочку віршів під такою назвою, присвячених тим, хто захищає та оберігає Україну, презентували її автори — учні та викладачі державного навчального закладу «Кіровоградський професійний ліцей сфери послуг». Під час презентації учні читали свої твори та навіть виконали написану за одним із них авторську пісню.

Ідею вихованців закладу об'єднати свої вірші та видати їх, щоб потім передати наклад українським воїнам на бойові рубежі, безплатно втілили в життя у місцевому видавництві ТОВ «Імекс-ЛТД». Крім того, директор видавництва Тамара Саміляк передала волонтерам кілька десятків примірників книжки поета з Кіровоградщини Дмитра Литвинюка «Кобзар всміхається мені».

Частину книжок волонтери передадуть бійцям «Айдару», «Правого сектора», «Кіровограда» та 17-го батальйону, частину — школярам однієї з прифронтових шкіл.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоград.

Фото автора.

Директор ліцею Людмила Снєжко передає примірники книги волонтеру Павлу Кучеренку.

Санаторії виділили путівки

Військовослужбовці — учасники антитерористичної операції, які отримали статус учасників бойових дій і відповідне посвідчення, мають право, зокрема, і на безплатне санаторно-курортне лікування. Також вони можуть одержати компенсацію вартості самостійно оплаченого санаторного лікування завдяки обласній програмі «Турбота». Про це повідомила начальник відділу департаменту соціального захисту населення Закарпатської ОДА Наталія Омелянюк.

Нині учасниками антитерористичної операції є понад чотири тисячі закарпатських військовослужбовців, з них понад три сотні зазнали поранень, 59 загинули. За попередніми даними, 60 військових отримали статус учасника бойових дій та мають відповідне посвідчення.

«Посвідчення учасника бойових дій видається комісією, яка утворена Державною службою України у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції, що розташована в Києві. Після одержання статусу військовослужбовці отримують гарантовані державою пільги та компенсації», — поінформувала Наталія Омелянюк. За її словами, учасник АТО (або уповноважена ним особа) має звернутися до управління соціального захисту населення за місцем проживання для призначення всіх видів допомог, які передбачені чинним законодавством. Посвідчення членам сімей загиблих військовослужбовців — учасників антитерористичної операції видають управління соціального захисту населення також за місцем реєстрації.

Щоб отримати путівку, військовослужбовцям необхідно звернутися до місцевих органів соціального захисту населення з паспортом, посвідченням учасника бойових дій або інваліда війни, медичною довідкою за формою 070-О. Документи подаються особисто або уповноваженою особою. А військовослужбовці — учасники АТО, які ще не мають статусу учасника бойових дій і відповідного посвідчення, оздоровлюються за благодійними путівками.

«Санаторно-курортні заклади Закарпаття виділили 55 путівок. Здебільшого це короткострокові путівки на 12 днів», — повідомила посадовець.

Направлення в заклади здійснюється за поданням військових частин та обласного комітету солдатських матерів.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

Дайте сучасні «КРАЗи» і «Козаки» аеромобільним військам!

Переговори під акомпанемент мінометів

Поки українські військові попереджають про плани російсько-терористичних військ наступати, дипломати «нормандської четвірки» намагаються втримати хитке перемир'я. На переговорах у Берліні в понеділок міністри закордонних справ України, Франції, Німеччини та Росії вкотре обговорювали мінські домовленості.

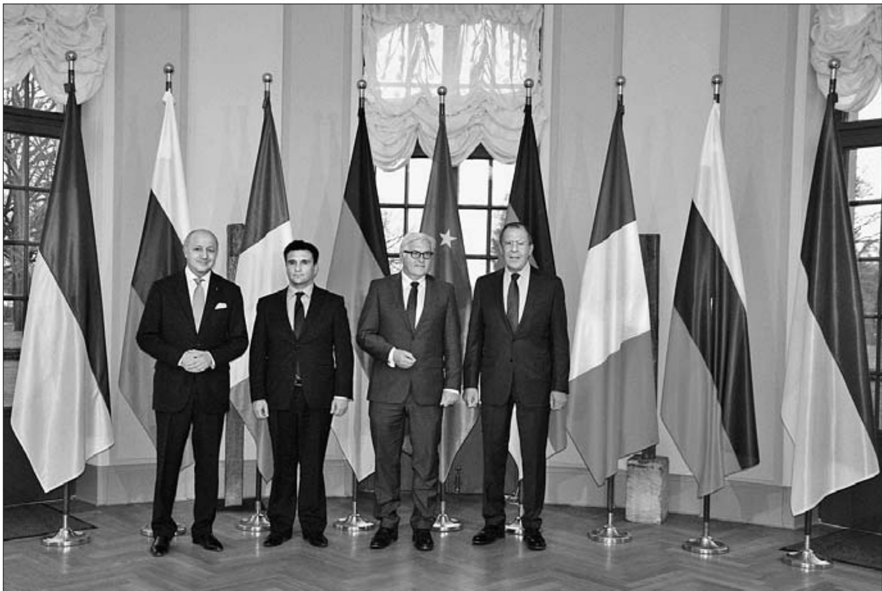
Міністри зізналися, що розмова була важкою, і це не дивно. Вона відбувалася на тлі масованого обстрілу Пісок, що під Донецьком, боїв на Луганщині й під Широкиним, а такий стан речей складно назвати перемир'ям. У підсумку міністри закликали відвести міномети і важке озброєння калібром менше 100 мм, а також всі типи танків. «Ми закликаємо тристоронню контактну групу в координації зі спеціальною моніторинговою місією (СММ) ОБСЄ узгодити відповідний графік», — йдеться у підсумковій заяві, опублікованій на сайті МЗС Німеччини. Водночас учасники зустрічі в Берліні не змогли не відзначити, що ситуація на Донбасі залишається напруженою через численні порушення. «Зокрема, ми висловлюємо нашу глибоку стурбованість спалахом боїв в останні вихідні, включаючи використання важких озброєнь в районі Широкиного і донецького аеропорту», — сказано в документі. Не забули міністри й про політичний бік конфлікту. Вони просять прискорити процес створення чотирьох робочих груп (з безпеки, політичного процесу, гуманітарних питань, економічних справ та реабілітації) у рамках тристоронньої контактної групи. На їхню думку, негайне призначення сторонами учасників в робочі групи забезпечить швидкий початок їх діяльності.

Утім, нині більшість експертів критикують мінські домовленості. Чи варто українській владі очікувати Мінська-3, ми запитали в **експерта Фонду демократичних ініціатив імені Ілька Кучеріва Марії Золкіної:**

— Якщо говорити про цілковите врегулювання конфлікту на Донбасі, то Україні слід готуватися не до третього Мінська, а до Женевського зустрічі (у форматі Україна, Росія, ЄС та США. — **Ред.**), — вважає фахівець. — Мінський режим показав свою неефективність. Україні потрібні сильніші переговорники, а, зважаючи на міжнародний характер цього конфлікту, навряд чи вдасться домовитися без залучення таких потужних гравців, як США та Європейський Союз, але не в особі його окремих представників — Німеччини і Франції, а як окремого гравця зовнішньої політики.

Марія Золкіна передбачає, що найближчим часом не варто очікувати й зустрічі глав держав Мінського формату, «бо немає про що говорити». Єдине, що може змішати карти міжнародних дипломатичних зусиль, — це наступ бойовиків. Тоді українським, європейським та американським лідерам доведеться швидко шукати новий, дієвіший формат переговорів.

Маргарита СОКОЛОВСЬКА.
Фото Ольги ТАНАСІЙЧУК (Укрінформ).

Міністри закордонних справ Франції, України, Німеччини й Росії: Лоран Фабіус, Павло Клімкін, Франк-Вальтер Штайнмайєр і Сергій Лавров** (зліва направо) **під час брифінгу за результатами зустрічі.

Хакасія горить...

Учорашній день у Республіці Хакасія було оголошено жалобним. У результаті масштабної пожежі, що розпочалася 12 квітня, загинуло 23 людини. Майже 500 осіб перебувають у лікарні з опіками та отруєнням чадним газом. За даними слідчого комітету Росії, вогонь знищив більш як 30 населених пунктів.

«Причина пожежі в Хакасії — несанкціонований підпал трави. На жаль, ця ситуація повторюється щороку», — заявив заступник глави МНС Росії Олександр Чупріян. «Цієї пожежі не було б, якби не гралися зі сірниками. І це робили не діти, а дорослі люди. В нас щорічно підпали знищують десятки, а то й сотні житлових будинків», — зауважив він.

13 квітня, як відрапортував міністр РФ з цивільної оборони, надзвичайних ситуацій та ліквідації наслідків стихійних лих Володимир Пучков, пожежу в Хакасії вдалося побороти. Проте вогонь перекинувся на Забайкалля, де в понеділок також запалали житлові будинки.

Учора **прес-служба російського Департаменту лісового господарства по Сибірському федеральному округу повідомила,** що станом на ранок 14 квітня площа лісових пожеж в Сибіру збільшилася з 9 695,2 га до 13 966,9 га. «Пожежі зафіксовано в Забайкальському краї (86 — на площі 12669 га), Красноярському краї (2 — на площі 550 га), Республіці Бурятія (26 — на площі 427,2 га), Республіці Тива (6 — на площі 264 га), Іркутській області (2 — на площі 35 га), Республіці Алтай (1 — на площі 21,7 га)».

А **китайське агентство «Сіньхуа» повідомило,** що вогонь із Росії перекинувся і на територію автономного регіону Внутрішня Монголія на півночі Китаю. В результаті було знищено 85 будівель, а також автомобілі більш як 50 сімей, що мешкають у повіті Аргунь. Збиток оцінюється приблизно в 3,2 млн. доларів. Даних про жертви і постраждалих немає.

Проте у великодні дні Сибір не тільки горіла. В понеділок під Новосибірськом стався прорив дамби на річці Тула. В зону підтоплення потрапили будинки приватного сектору та дачних кооперативів. В ніч на вівторок рятувальники евакуйовували місцевих мешканців. Багатьох доводилося знімати з дахів будинків, **повідомляє «Інтерфакс».**

Місіс президент. Спроба Хілларі номер два

До президентських перегонів у США офіційно приєдналася Хілларі Клінтон. Її виборча кампанія почалася з інтернет-повідомленням на сайті та у Твіттері. «Кожному американцю необхідний захисник, і я хочу стати ним, щоб кожен з вас жив, а не виживав, досягав успіху і лишався успішним. Коли родини міцні — міцна вся Америка», — сказала Хілларі.

Нині Хілларі, без перебільшення, — головний фаворит виборів. Соціологи твердять: вона з колосальним відривом виграє і праймеріз, і боротьбу з будь-ким з республіканців. Останні так не вважають. Консерватор та інший кандидат у президенти Тед Круз не забарився розкритикувати Клінтон. «Ми точно знаємо, чого чекати. Хілларі — це частина минулого з його провальними політичними рішеннями. Її президентство буде таким, ніби Обама лишився на третій термін», — заявив Круз.

У внутрішньополітичному аспекті від Клінтон справді можна чекати продовження політики Обами. Проте в царині зовнішньої політики Клінтон уже заявила про розходження з ним, зокрема, з приводу України. Свого часу вона стала обличчям провального перезавантаження відносин із Росією. Тепер кандидатка рішуче засуджує агресію путінського режиму. Ще рік тому Клінтон вимагала тотальних санкцій проти Росії, а зараз виступає ще й за посилення військової та економічної підтримки Києва з боку США і м'яко критикує Обаму за нерішучість, **інформує «Радіо Свобода».**

Москві не сподобалася нова енергетична стратегія

ДИСКУСІЯ

У Берліні відбулася конференція «Європа та Євразія: на шляху до нової моделі енергобезпеки». Її організатори — Міжнародний дискусійний клуб «Валдай» і Німецька спілка з міжнародних справ (DGAP). Серед учасників форуму — представники Єврокомісії, німецьких і російських енергетичних компаній, профільних відомств та низка менеджерів провідних європейських країн.

Цього разу обговорювали питання європейської енергобезпеки на тлі кризи в Україні. Адже після анексії Москвою Криму та подальшої агресії ці питання були заморожені. Водночас українсько-російський конфлікт ставить під сумнів життєздатність європейської системи енергобезпеки, а залежність держав—членів ЄС від російських поставок загрожує і національній безпеці. Тому ЄС розпочав створення повноцінного Енергетичного союзу з юридичним форматом регулювання сфери енергетики. На першому етапі єврочиновники матимуть доступ до комерційних угод країн ЄС та їх енергетичних компаній з партнерами. В цих намірів є чимало критиків, котрі звинувачують Єврокомісію у неринкових методах, бо Брюссель визначатиме цінові параметри майбутніх угод, тобто рекомендуватиме європейським країнам ціни на газ.

Зроблено також серйозну заявку на те, що в перспективі країни Євросоюзу повністю позбавляться залежності від поставок російського газу. Щоправда, це поки лише теорія, бо такі плани потребують неабияких коштів. А джерела їх появи досі не визначене, що теж обговорювали учасники берлінського форуму.

Поки йшлося про суто європейські проблеми, учасники дискусії пропонували певні шляхи їх розв'язання. Та найскладнішим виявилося питання забезпечення України енергоносіями. Для ЄС одержання Києвом транзитних платежів — один з найважливіших чинників підтримки української економіки. З другого боку, стан української ГТС потребує великих інвестицій — і на модернізацію, і на підтримання її дієздатності. Водночас Україна, як і ЄС, заявляє про свої наміри — відмовитися від російського газу, але збирається продовжувати постачати його до Європи через свою ГТС.

Натомість у «Газпрому» протилежні плани: зберегти свою частку на європейському ринку, забезпечуючи поставки на нього в обхід України, але продаючи їй енергоносії. Така стратегія Росії непокоїть європейців, оскільки доставка блакитного палива до країн Східної Європи здійснюється через українську ГТС. І в новій стратегії енергетичної політики не вказується, як саме доправлятиметься туди блакитне паливо в разі, якщо РФ здійснить свій намір про обхід України...

Російські енергетичні боси глава «Газпрому» Олексій Міллер і міністр енергетики Олександр Новак у своїх виступах на форумі жорстко відреагували на нову енергетичну політику Європи. Серед контрзаходів вони назвали здорожчання газу для усіх європейців, переорієнтування на азіатські ринки та відмову — до 2019 року — від українського транзиту газу в Європу. І саме ці питання залишилися поки що без вирішення.

Тим часом експерти, які виступали на форумі, застерегли: проводячи перезавантаження відносин ЄС — Росія, передовсім слід розв'язати вузол протиріч, вирішуючи проблеми шляхом переговорів. Проте без серйозних поступок сторонам не обійтися. Тим паче, що вони усвідомлюють взаємну залежність: Європа не може відмовитися від російського газу, але й Росії потрібен європейський ринок. Тож дискусії на форумі з енергобезпеки — лише початок шляху, на якому вибудовуватимуться і нові відносини.

Наталія ПИСАНСЬКА.
Берлін.
npysanska@golos.com.ua

ПЛАНЕТА

АЕС: виклик, спрямований у майбутнє

13—14 квітня в Токіо відбулася 48-ма щорічна конференція Японського атомно-промислового форуму. Здавалося би, вузькоспеціалізований професійний захід, але до нього кожної весни прикута увага керівників і експертів із багатьох країн. Адже щороку JAIF — некомерційне неурядове об'єднання, яке утворили японські енергетичні компанії, виробники обладнання для атомної промисловості, будівельні фірми, дослідні та наукові лабораторії (загалом 440 організацій) — збирає представницькі форуми, в яких беруть участь понад тисячу експертів, представників міжнародних організацій та органів державної влади.

Тільки 2011-му, коли на північному сході Японії стався великий землетрус, а за ним цунамі й аварія на АЕС «Фукусіма», конференція не відбулася. А вже наступного року зібрання відновилися знову. Конференції JAIF високо цінують за можливості обговорити найважливіші й найскладніші проблеми атомної енергетики. Тут дискутують, діляться досвідом, пропонують нові підходи й технології провідні спеціалісти з усього світу. Після 2011 року окремою надзвичайно важливою темою стала аварія на АЕС «Фукусіма».

Виступаючи на цьогорічному форумі, генеральний директор Міжнародного агентства з атомної енергії (МАГАТЕ) Юкія Амано зазначив, що Японія «продовжує працювати над ліквідацією наслідків аварії у співробітництві з міжнародним співтовариством», однак поки що японським спеціалістам не вдається розробити технології, які дозволили б вийняти розплавлене паливо з-під аварійної станції. Немає таких технологій і в інших країнах світу. «Це великий виклик, спрямований у майбутнє» — Юкія Амано закликав міжнародне співтовариство зосередити наукові зусилля на розробці способів вилучення палива, очищення забруднених територій, виведення з експлуатації реакторів на АЕС. Адже досвід Японії щодо ліквідації аварії на АЕС «Фукусіма» буде корисним для інших країн світу, коли настане пора виведення станцій з експлуатації. І в цьому сенсі на досвіді АЕС «Фукусіма» можна багато чого навчитися, він допоможе підвищити безпеку АЕС у світі.

Одна з найбільших проблем на аварійній АЕС — радіоактивна вода, кількість якої на станції дедалі зростає, і частина її періодично потрапляє в океан. На конференції вирішено, що 17—21 квітня на АЕС «Фукусіма» побуває група експертів МАГАТЕ з метою зібрати всю інформацію про забруднену воду з тим, щоб виробити рекомендації, у який спосіб можна справитися з цією проблемою.

Не залишилася без уваги на конференції і тема ядерної програми Ірану. Юкія Амано заявив, що МАГАТЕ вітає просування переговорів з Іраном у форматі «5+1» (тобто представники п'яти країн — членів Ради Безпеки ООН та Німеччина), але оскільки МАГАТЕ не є стороною переговорів, Амано запропонував відправити групу спостерігачів МАГАТЕ й до Тегерана. Вона вирушить до іранської столиці вже 15 квітня.

Після аварії на «Фукусімі» чимало країн відмовилися від використання атомної енергії. Така реальність, зазначив Амано. Водночас у 13 країнах із 30, де розвивається атомна енергетика, продовжують будувати нові станції. Дві третини цих станцій споруджується в Азії. Це не дивно, якщо брати до уваги темпи розвитку азійських країн. Але головною завжди має бути безпека АЕС, саме вона є ключем до подальшого використання атомної енергії у світі.

Ніна БАЛИКОВА.
Токіо.

Цими днями не стало лауреата Нобелівської премії з літератури Гюнтера Грасса та латиноамериканського письменника Едуардо Галеано

ГОЛОС УКРАЇНИ № 67 (6071)
СЕРЕДА, 15 КВІТНЯ 2015

На Миколаївщині в селищі Казанка вночі з постаменту впав пам'ятник Леніну, який стояв поряд із райдержадміністрацією, *передає наш кореспондент Ірина Нежигай*

У Черкасах клієнт Приватбанку, отримавши в банкоматі значно більшу суму грошей, ніж замовляв, повернув зайве банківській установі, *повідомляє наш власкор Ліна Лебеденко*

На добру справу надихав Котляревський

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Нагадаємо, що автор «Енеїди» був професійним військовим, відзначався хоробрістю у боях з ворогом, дбав про захист Вітчизни і після відставки зі служби, брав участь у формуванні козацького полку на Полтавщині. Тож на добру справу допомоги сьогоднішнім захисникам Батьківщини вічно живий класик, без сумніву, благословив земляків...

На Соборному майдані продавали вироби знаних народних майстрів і звичайних полтавців та гостей міста. Поза конкуренцією були домашні смаколики. Малечу найбільше приваблювали майстер-класи з писанкарства. Чимало ярмаркувальників поєднували приємне з корисним, переглядаючи тематичні виставки світлин і малюнків. Не менш яскравою та насиченою виявилася концертна програма ярмарку. В його рамках відбувся пісенно-музичний фестиваль «Свято паски». А надвечір молодь розважали популярні місцеві гурти та виконавці. Загалом на ярмарку волонтери зібрали 91 тисячу гривень. Усі кошти вони використають на придбання найнеобхіднішого для бійців.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтава.

Села немає, а традиція залишилася

У православних України розпочався поминальний тиждень. За традицією у ці дні ми відвідуємо кладовища, де поховані рідні люди. Там проходять панахиди, священики скроплюють могили свяченою водою.

У понеділок відбулися поминальні заходи і на кладовищі колишнього села Красний Сад Горохівського району, знищеного напередодні Великодня 19 квітня 1942 року польськими націоналістами. Згадувати про цю трагедію було заборонено радянською владою. Лише після здобуття Україною незалежності пам'ять понад сотні безневинно вбитих чоловіків, жінок, дітей достойно вшанували.

У 2012 році, з нагоди 70-річчя трагедії, за сприяння тодішнього голови ОДА Бориса Клімчука, на жаль, вже покійного, кладовище облаштували, а на братській могилі, де покоїться усе село, встановили пам'ятник.

Цього року тут відправив панахиду настоятель храму Різдва Богородиці УПЦ села Михлин Горохівського району отець Йосип. Він поіменно назвав усіх, хто лежить у братській могилі, закликав пам'ятати їх, а також воїнів, які загинули в зоні АТО, боронячи Україну.

Максим СОЛОНЕНКО.
Волинська область.

На знімку: отець Йосип скроплює свяченою водою братську могилу, де поховані усі жителі колишнього села Красний Сад.

Фото автора.

Духовенство й парафіяни під час хресного ходу просили миру

У день свята Воскресіння Христового у Вінниці хресним ходом пройшли духовенство та парафіяни з понад тридцяти храмів.

Учасники процесії об'єдналися в один великий потік біля Свято-Преображенського кафедрального собору. Тут її очолив митрополит Вінницький і Барський Симеон, з ініціативи якого відбувся величний захід. Далі колона рушила центральною вулицею обласного центру до храму Воскресіння Христового. В колоні звучали пасхальні піснеспіви у виконанні дитячо-молодіжного хору кафедрального Свято-Преображенського собору, лунала музика колективу молодіжного духового оркестру Браїлівського монастиря. Представники духовенства вітали вінничан традиційними словами «Христос Воскрес!» У відповідь звучало «Воістину воскрес!»

На площі перед храмом Воскресіння Христового владика разом з духовенством звершили Великодню вечірню та утреню. Архієрей привітав парафіян та духовенство зі святом. Лунали також вітання від присутніх на площі керівників області — голови облради Сергія Свитка, облдержадміністрації Валерія Коровія, який передав щирі побажання землякам від глави парламенту Володимира Гройсмана, в. о. міського голови Вінниці Сергія Моргунова. Митрополит Симеон побажав керівникам місцевої влади мудрості й Божої допомоги у вирішенні непростих завдань нашого часу. Архієрей просив благословення Воскреслого Господа Ісуса Христа для Подільського краю, миру для краян і держави.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Активісти «Яєчної неділі» пригощали ватрушками

Великодні свята у Запоріжжі минули з домінуванням українських мотивів — і в одязі городян, і в оформленні великодніх кошиків. А вже у понеділок містяни вирішили пригадати минулорічну «Яєчну неділю», яка потім стала «Запорізькою ватрушкою».

Нагадаємо, що рік тому, 13 квітня, запорізький Майдан фактично врятував рідне місто від долі Маріуполя. Тоді, після сепаратистського мітингу, майже двісті беззбройних молодиків у балаклавах захопили міськраду (до 7 травня Запоріжжя перебувало в окупації бойовиків). Галас здійняли дві активістки, які після традиційного недільного Майдану біля ОДА повели за собою людей до Алеї Слави — поблизу міськради. Дві тисячі запорожців оточили сепаратистів. А потім закидали їх яйцями, пакунками з борошном та молоком. Під тим «градом» сепаратисти простояли упродовж шести годин, аж поки їх не визволили архієпископ і народні депутати.

До річниці того дійства містяни зібралися на своєму Майдані і пройшли процесією до Алеї Слави. Там відбувся концерт акторів Кінного театру та показові виступи козаків Хортицького полку. А потім, звісно ж, пригощання справжніми ватрушками...

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

На Донбас поїхала «Паска для солдата»

Понад п'ятнадцять тонн пасок, смачних ковбас, інших м'ясних виробів зібрали закарпатці й відправили в АТО військовослужбовцям-землякам до свята Великодня.

Почин волонтерів підтримав голова облдержадміністрації Василь Губаль, який запросив краян долучитися до благодійної акції. На заклик, повідомляють у прес-службі ОДА, радо відгукнулися у містах та районах і протягом двох днів на волонтерський склад в Ужгороді прибула величезна кількість продуктів. Набори поповнилися писанками, тематичними сувенірами, зокрема, виготовленими руками вихованців дитячого будинку-інтернату у Чинадієвому.

На схід також відправлено сало, масло, солодощі, кава, консервація. Представники Ужгородського району спакували спеціальні коробки для блокпостів, у них повний комплект всього великоднього, навіть освячені свічки. Рахівський район, окрім смачного м'яса, порадував і гуцульською бринзою, медом, фіточаями та вітамінними зборами.

Загалом адресатами «Паски для солдата» стали більш як десять підрозділів, які зараз перебувають в зоні бойових дій. Організатори акції прагнули не оминути жодну частину, де служать краяни. Перед відправленням вантажі освятили.

Василь НИТКА.
Закарпатська область.

ФОТОФАКТ

У Києві, у Національному музеї архітектури та побуту України відбулося свято «Поливаний понеділок», для учасників якого провели водосвяття і очищення водою. У програмі заходу — урочиста літургія і хресний хід, демонстрація хат, прибраних до Великодня вишиваними рушниками і писанками, виставка-продаж робіт народних майстрів, а ще хороводи, молодіжні забави і дитячі ігри.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Вдові загиблого дали житло

Ордер на квартиру за рішенням виконкому Іршанської селищної ради Володарсько-Волинського району вручено Тетяні Фроловій. Її чоловік записався добровольцем до лав Збройних Сил, торік пройшов перепідготовку і вирушив охороняти кордон з окупованим Кримом. Нещодавно підрозділ передислокували в Донецьку область. 9 лютого він загинув під час виконання службових обов'язків біля Волновахи. Сергію Фролову було 29.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.
Житомирська область.

Рятувальники одержали новий медцентр

Медичний центр для рятувальників і їхніх родин відкрився на Дніпропетровщині. Нове лікувальне й діагностичне встаткування дасть змогу надавати ефективну лікарську допомогу.

— Новий центр — це нові перспективи, — вважає начальник ГУ ДСНС в області Ігор Романюк. — У ньому є функціональні кабінети для роботи лікарів і медичних фахівців, аптечний склад, фізіотерапевтичний кабінет, маніпуляційна, а також приміщення для персоналу.

Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.
Дніпропетровська область.

ЦИФРА

172,8 млн. грн.

перерахували до бюджету Полтави у першому кварталі нинішнього року платники податків. Це на 12,4 млн. грн. більше тієї суми, якою поповнилася скарбниця обласного центру за відповідний період минулого року.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтава.

Садовину продаватимуть на експорт

До 50 тисяч тонн яблук, груш і слив планують зібрати у садівничому товаристві «Гадз», що у Бучацькому районі на Тернопільщині, через три роки, коли молоді сади увійдуть у період інтенсивного плодоношення. Тут засадили елітними сортами 600-гектарну площу. Садовину поставлятимуть і на внутрішній, і на зовнішній ринки, зокрема у країни Балтії та Фінляндії. Цього року у господарстві розпочнуть спорудження комплексу із зберігання, сортування і фасування фруктів.

Людмила НАКОНЕЧНА.
Тернопільська область.

Власники «Картки киянина» можуть відвідувати столичні музеї та театри зі знижкою до 30% — КМДА

Квіти до Панетеону

У третій великодній день за усталеною вже традицією на Рівненщині вшанували пам'ять Героїв бою під Гурбами. Наприкінці квітня 1944 року на кордоні Рівненської та Тернопільської областей поблизу села Гурби Здолбунівського району відбувся один із найтриваліших і наймасштабніших боїв УПА, в якому майже п'ять тисяч повстанців із відділів південної групи УПА-Північ «Богун» і з'єднання УПА-Південь «Холодний Яр» протистояли усемеро чисельнішим загонам НКВС, підсиленим артилерійськими й авіаційними частинами регулярної армії.

Цьогоріч з дня бою під Гурбами минає 71 рік. Вшанування воїнів УПА розпочалося з божественної літургії у Свято-Воскресенському чоловічому монастирі (Будеразька сільрада), покладання гірлянд та квітів до Пантеону Слави Героїв Гурбенського бою, могили воїнів УПА та пам'ятника дітям, які загинули в Гурбах. Потім тут відбувся фестиваль-реквієм «Пам'яті Героїв Гурб».

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Збитки «Рівнегазу» — через недоотримання тарифної виручки

ПАТ «Рівнегаз» провело чергові загальні збори акціонерів, на яких затвердили фінансову звітність діяльності підприємства за 2014 рік. Збитки компанії становили 10,589 мільйона гривень. Головна причина — падіння обсягів транспортування та постачання газу, внаслідок цього підприємство недоотримало тарифної виручки на 38 мільйонів.

— Ми неодноразово зверталися до НКРЕКП з проханням відкоригувати тарифи до економічно обгрунтованих, однак наші звернення не було розглянуто, — каже голова правління ПАТ «Рівнегаз», депутат Рівненської облради Петро Дубас. — Між тим, обсяги споживання газу постійно падають, а витрати на обслуговування мереж зростають. Знецінення валюти і зростання цін на матеріали і послуги негативно позначилися на фінансовому стані компанії. І це ставить під загрозу забезпечення безаварійного та безперебійного газопостачання на Рівненщині.

Про це повідомила фахівець із зв'язків з громадськістю та пресою ПАТ «Рівнегаз» Вікторія ЛЕВЧУК.

Дорога під прицілом

Святкування Великодня на Луганщині відзначилося відновленням воєнних дій. У кількох точках відбулися зіткнення, а також перестрілки та обстріли із застосуванням танків із боку бойовиків. Зокрема, відбувся бій на околиці Трьохізбенки. Диверсійно-розвідувальна група наблизилася безпосередньо до зруйнованого мосту через Сіверський Донець, по руслу якого проходить лінія розмежування, і відкрила вогонь по позиціях українських військових. Бій тривав понад дві години.

Ще однією гарячою точкою стала автодорога на Бахмутку. Вночі український 29-й блокпост зазнав періодичних обстрілів з боку села Жолобок, окупованого російськими військами. А в Троїцькому Попаснянського району позиції наших військових неодноразово обстрілювалися з автоматичної зброї. У решті населених пунктів на лінії розмежування було відносно тихо. Жертв і поранених нашим силовикам вдалося уникнути.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

ФОТОФАКТ

У великому виставковому залі Вінницького обласного краєзнавчого музею відкрили ювілейну виставку «На шляху до Перемоги», присвячену 70-й річниці перемоги над нацизмом у Європі. В експозиції представлено унікальні предмети періоду Другої світової війни. Виставка триватиме до 10 травня.

На знімку: учасники творчого перфоменсу під час відкриття виставки.

Фото Олександра ЛАПІНА (Укрінформ).

І простягли руку дружби

З робочим візитом Хмельницький відвідала делегація з луганського міста-побратима Старобільська. Серед гостей — перший заступник голови Старобільської райдержадміністрації Олександр Калінін з родиною та одна із засновників благодійного фонду «Майбутнє Луганщини», екс-голова Луганської ОДА Ірина Веригіна. Вони ознайомилися з роботою КП «Хмельницьктеплокомуненерго», побували в одній із міських поліклінік.

— Ми приємно вражені побаченим. Зокрема, тим, що для обігріву міста встановлено твердопаливні котли. Порівняно з нашими, у вас кращі дороги, — поділився враженнями Олександр Калінін. — А ось прифронтовий Старобільськ відчуває значне фінансове навантаження через велику кількість переселенців.

Щоб допомогти місту-побратиму, хмельничани направили туди двадцять тонн продуктів: борошно, крупи, овочі, макаронні вироби, а також одяг, ковдри, дитячі іграшки тощо.

Нещодавно у Старобільську побувала хмельницька мистецька сотня. Артисти виступили з концертами для мирних жителів та військовослужбовців військових частин з Хмельниччини.

— Тільки тепер схід і захід налагоджують щирий діалог, якого не було десятиліттями, — переконана Ірина Веригіна. — Важливо, що ми нарешті подали один одному руку дружби.

Влітку хмельничани готові запросити дітей із міста-побратима, а також переселенців на відпочинок в оздоровчому комплексі «Чайка».

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Завод відновив роботу

Після піврічної перерви у Херсоні відновив роботу асфальтовий завод, що може випускати до трьохсот тонн асфальту на добу. Він перебуває у віданні КП «Дорожник» і постачає матеріали для ремонту та будівництва транспортних магістралей міста. Торік коштів у муніципальній скарбничці на такі роботи хронічно бракувало, тож завод більше простоював. Та нині знову збільшилася потреба в асфальті.

Як повідомив начальник відділу доріг міського управління транспорту, дорожньої інфраструктури та зв'язку В'ячеслав Нікітенков, на ремонт транспортних магістралей обласного центру вже є 52 мільйони гривень.

Програма також передбачає модернізацію заводу: придбання фільтрів для зменшення викидів в атмосферу, а також обладнання для мінералізації асфальту, що зробить покриття доріг стійкішим до механічних пошкоджень та перепадів температур. На це планують витратити майже п'ять мільйонів бюджетних гривень.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсон.

Тепло протрималося недовго

У понеділок Україною пронеслися буревії та шквальні вітри, які спричинили чималі матеріальні збитки у населених пунктах. Приміром, у Житомирській області вітер обірвав проводи і повалив опори, внаслідок чого відключилися чотири повітряні лінії, знеструмлено 916 трансформаторних підстанцій, без енергоживлення — дві сотні населених пунктів, **інформує наш кореспондент Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.**

На Хмельниччині, **як повідомляє наш власкор Ірина КОЗАК**, у понеділок також здійнялися курява і вітер. Подекуди пил стояв суцільною стіною, а видимість на дорогах зводилася до нуля. Через це в обласному центрі навіть тимчасово припинили рух комунального транспорту.

Через буревії залишилося без світла чимало прикарпатців. На автошляху Рогатин—Тернопіль та на дорозі в селі Єзупіль Тисменицького району на проїжджу частину впало два дерева, що обмежило рух транспорту. А на території області оголошено штормове попередження, **передає кореспондент Галина БРУХАЛЬ.**

У Львівській області буревій знеструмив 19 населених пунктів. Через негоду травмувалося троє осіб. Надалі синоптики прогнозують грози, гради й сильні пориви вітру, **інформує наш кореспондент Богдан КУШНІР.**

Тим часом у Миколаєві, де негода повалила понад триста дерев, вирішили посадити нові саджанці **(на знімку)**.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Маломірні судна залишаться в гавані

У Криму власники маломірних суден мають перереєструвати транспортні засоби відповідно до російського законодавства.

Ще в грудні минулого року до федерального закону про ліцензування видів діяльності було внесено зміни, згідно з якими з 1 червня 2015 року українські ліцензії на перевезення й обслуговування пасажирів маломірними суднами на півострові анулюються. Про це днями нагадала Федеральна служба з нагляду у своєму листі «Керівникам організацій, що здійснюють діяльність у сфері морського і річкового транспорту на території Криму і Севастополя». Список вимог і документів, необхідних для одержання дозволу, розраховано на великих перевізників, які мають великий тоннаж і пасажиромісткість. Тож багато маломірних суден влітку можуть залишитися в гавані, а тисячі севастопольців (капітани, матроси, екскурсоводи) без роботи.

Микола МАГДИЧ.
Севастополь.

ХРОНІКА

Можливо, але не обов'язково

Переміщення сил і техніки супротивника в зоні бойових дій на південному сході нашої країни не припинялося й на Великодні свята. Зросла й кількість обстрілів гібридами українських позицій. За оперативним даними групи «ІС», головний спонсор війни поставив на південному маршруті зенітно-ракетний комплекс «ТОР-М1». Через Луганськ у район Новотошківського, Кримського й Трьохізбенки перекидає свою бронетехніку. Схоже спостерігається й у районі Донецька. У штабі АТО повідомляють: Росія розгорнула біля наших кордонів (у Бєлгородській області) комплекси радіотехнічної розвідки.

За інформацією заступника командувача АТО Валентина Федичева, російські генерали днями провели в Горлівці нараду ватажків незаконних збройних формувань, на якій було обговорено план дій під час наступу, який готується, передає прес-служба Донецької обласної військово-цивільної адміністрації.

Буде наступ, і який його сценарій — відомо тільки в Кремлі. А поки що московські постановники працюють з «декораціями» — навішують по периметру театру воєнних дій свої рушниці. А вирішувати режисерові: вистрілять вони чи це просто гібридні маневрені маніпуляції.

Утім, заокеанські критики не вірять у миролюбність організаторів цієї мілітаристської постановки. І зазначили, що Росія організувала й облаштувала на сході України командні пункти. Про це в «Твітері» написав посол США в Україні Джеффрі Пайєтт. За його словами, окупанти й проросійські терористи продовжують тримати важке озброєння поблизу лінії фронту, тим самим порушуючи взяті в лютневому Мінську зобов'язання з його відведення.

За спостереженнями військового аналітика Костянтина Машовця, і гібриди, і наші сили досить послідовно готуються до можливого, але зовсім не обов'язкового етапу активізації бойових дій. «І щодо ватопацюків, які завелися в нас у холодильнику «Донбас», їхнє командування розглядає переважно варіанти наступальних дій. А оборонні й стримувальні дії — лише на окремих напрямках», — вважає експерт.

Ольга ВІТЕР.

Затишшя тільки тоді, коли з'являється ОБСЄ

Батальйон спеціального призначення «Січ» (с. Піски):

«Ці дні бойовики обстрілюють Піски із декількох напрямків. Б'ють із САУ, мінометів (здебільшого 122 мм), активно використовують танки. Також працюють ворожі АГСи, великокаліберні кулемети. Обстріли настільки сильні та прицільні, що не можна навіть голову підняти. Вчора працював ворожий снайпер із досить близької відстані. Нині тут тривають майже такі бої, як взимку до перемир'я. Із озброєння ворогни не використовують лише «Гради». Стріляють переважно із Жаб'ячого та сепарського укріпрайону на околиці Донецька. За ці дні було дуже багато поранених серед наших бійців у Пісках. На жаль, є і ті, хто боровся до кінця та віддав життя за рідну країну. Усі атаки вдалося відбити. Уточнюємо втрати серед окупантів. За нашими даними, їх десятки».

Танкова рота полку «Азов» (маріупольський напрямок):

«Бойовики продовжують обстрілювати наші позиції в районі Широкиного. Здебільшого вони гатять зі стрілецької зброї. Нам відповідати заборонено. Відкриваємо вогонь лише тоді, коли вони використовують важке озброєння. У нас спокійно лише тоді, коли приїжджають представники ОБСЄ. Сьогодні «Азов» утримує всі свої позиції, Маріуполю нічого не загрожує».

Олександр ПЕКНИЙ.

В одному з книжкових магазинів Сімферополя почали продавати прапори з символікою СРСР (Михайло РУДЕНКО)

Найближчим часом зміниться топонімічна мапа України — з неї зникне назва Кіровоград. У цьому обласному центрі перейменують до півсотні вулиць, проспектів, площ та скверів. У міській топонімічній комісії обіцяють боротися не лише з символікою радянської епохи, а й із російсько-імперською. Нові назви відповідатимуть таким критеріям: дотримання норм українського правопису, використання місцевих історичних реалій, увічнення історії української державності та її знакових постатей, *повідомляє наш власкор Петро Мельник*

Потрібен єдиний простір для формування нашої ідентичності

***Про призабуту історію сходу та півдня України «Голосу України» розповів директор Науково-дослідного інституту козацтва, доктор історичних наук Тарас ЧУХЛІБ** (на знімку).*

А спонукала до нашої розмови написана ученим книжка «Донеччина та Луганщина — козацькі землі України (XVI—XVIII століття)», яка побачила світ у межах видавничого проекту Інституту історії України НАН України.

Каже, писав її дуже швидко. Спочатку, коли почалася війна, думав узяти зброю до рук та йти на фронт, утім, зрозумів, що правдиве слово історика є сьогодні також важливою зброєю, а в цій сфері він може зробити значно більше для перемоги. Українською мовою дослідження вийшло накладом лише в сотню примірників. А тепер у київському видавництві «Кліо» готується російськомовний варіант книжки «Донбасс — древняя земля Украины». Тож автор сподівається, що для тих, кого цікавить історія цього краю, вона буде гарним орієнтиром.

— Пане Тарасе, то що було на цих землях у давні часи?

— Потрібно сказати, що землі Північного Приазов'я, ширше — межиріччя Дніпра і Дону, тобто територія сучасних Донецької і Луганської областей — почали поступово заселятися слов'янським населенням десь тільки від початку XVI століття. До того тут кочували половецькі, кримські та ногайські орди. Звідси і назва — Дике Поле, або ж Половецькі Поля. Відомо, що в середньовічні часи давні русичі воювали з половцями, а після того, як утворився один з улусів Золотої орди — Кримське ханство, — кочовики почали претендувати на ці землі. Хоча водночас території від Дніпра до Сіверського Дінця вважалися сферою впливу київських воєвод Великого князівства Литовського. Отже, Кримське ханство, а потім і Московське царство починають завойовувати ці землі.

Через це степове прикордоння пролягав так званий Муравський шлях — «сакма», яким на Москву ходили татари з Криму. Хоча їхніх «стаціонарних» поселень тут не було, вони лише використовували ці землі для походів і випасання худоби навесні-влітку. Протягом другої половини XVII—XVIII століття українські козаки в боротьбі з татарами, турками, московитами і донськими козаками змогли опанувати великими обширами історичних Донеччини та Луганщини. Зокрема, тут сформувався такий адміністративний округ, як Кальміуська паланка, з центром поблизу фортеці Домаха у гирлі Кальміусу. В її межах перебувало майже 300 козацьких «уходів» та «зимівників», а також до 100 риболовецьких поселень на берегах місцевих річок та Азовського моря. На основі цих українських козацьких поселень і виникло багато міст, містечок та сіл, зокрема Донецьк, Луганськ, Сло-в'янськ, Авдіївка, Лисичанськ, Артемівськ, Ясинувата, Мар'їнка, Ровеньки та багато інших.

Крім Кальміуської паланки, на землі Донеччини і Луганщини також свого часу почала поширюватися влада Острогозького та Ізюмського полків Слобідської України. Як відомо, Слобожанщина хоч і політично залежала від московських царів, але населялася вихідцями із Правобережної України та Волині. Археологи під час розкопок знайшли на цій території чимало предметів козацького побуту.

— Однак чимало донеччан не вважають себе українцями...

— На жаль, багато сучасних донеччан і луганчан зовсім не знають свого коріння. У них завжди історична колективна пам'ять починається десь із Другої світової війни або ж, у кращому разі, від часів так званої Жовтневої революції. Якщо хто бував у тих краях, то мало не в кожному містечку на центральній площі бачив пам'ятник якщо не Леніну, то воїну-визволителю. Тому пам'ять тут дуже затлумлена, а місцеві жителі, на жаль, усвідомлюють своє минуле лише з часів існування Радянського Союзу. Це все наслідки тоталітарного режиму, які не були подолані в часи незалежності України. А робити це потрібно. Хоча б невеличкими «порціями». Як от у місті Маріуполі свого часу поставили стелу з написом «Тут знаходився сторожовий пост Кальміуської паланки», а в Дружківці — пам'ятний знак козаку Дружку як легендарному засновнику цього міста. Ще один пам'ятник українським козакам є в Селідовому. Оце, на жаль, і все...

— Складається враження, що наша історія розірвана на різні «регіональні шматочки»?

— На моє переконання, потрібен єдиний простір для формування історичної пам'яті українського народу, в тому числі на сході та півдні нашої держави. Візьмемо, наприклад, історичні відомості про Євгена Коновальця, Романа Шухевича чи Степана Бандеру. Російська та «пострадянська» пропаганда чомусь зробила їх представниками лише Західної України та міфічними «посіпаками» окупантів. А треба доносити до людей, що вони боролися за незалежність України, що передбачало відновлення Української держави від часів поразки Української Народної Республіки, а не лише за Західну Україну. Тобто ці історичні особистості були діячами загальноукраїнського характеру.

— Пане Тарасе, обмеження історичної пам'яті можемо спостерігати і в інших регіонах, зокрема в Одесі. Нам намагаються донести, що місту — 200 років, а насправді його літочислення набагато довше. І добре, що хоч тепер дослухалися до думки істориків, де йдеться про 600-річчя заснування міста.

— Ну якщо вже зачепили Одесу, то цариця Катерина II не могла заснувати це місто, адже воно бере свій початок ще з 1415 року і називалося тоді Хаджибеєм. Знаємо, що ця правителька Російської імперії ввела в Україні кріпосництво, зруйнувала Запорозьку Січ, отамани якої, до речі, поширювали свої володіння на землі сучасних Донеччини і Луганщини. Адже, як стверджувалося в царському маніфесті, Січ на 1775 рік була вже цілковито «политически независимой». Узагалі сьогодні у світі про Катерину II знають як про найбільшу повію «усіх часів і народів», хоча для Росії ця німкеня чомусь і досі залишається героїнею. «Просто для цього треба знати подробиці її життя ну і загалом нашу історію.

З автором книжки розмовляла Марина КРИВДА.

На Пагорбі Пам'яті і Слави

У центральній частині Городища височіє Пагорб Пам'яті і Слави. На меморіальних плитах — 1180 прізвищ жителів району, що загинули на фронтах Другої світової війни. А також — прізвища червоноармійців, які загинули в лютому 1944 року, визволяючи місто від гітлерівців. Проте далеко не всі імена загиблих бійців відомі.

Після Корсунь-Шевченківської битви і визволення Черкащини фронт пішов на захід. На місцях кривавих боїв, на полях, в ярках і на дорогах, залишилися сотні вбитих. Їх звозили і ховали у братських могилах. Багато з них так і залишилися невідомі.

Навесні 1974 року в Городищі солдатські останки перенесено в спільну могилу на Пагорб Слави. Меморіальний комплекс спроектували ленінградські архітектори. Там і поховали 390 осіб. На граніті в алфавітному порядку викарбували 71 прізвище з ініціалами. Але під час урочистих перепоховань загубилися навіть деякі прізвища, що були раніше зазначені на простих фанерних табличках.

— Змалку я знав, що в боях за Городище загинув командир 1239-го стрілецького полку 373-ї стрілецької Миргородської червонопрапорної дивізії, підполковник Олександр Власов, — розповідає 76-річний городищанин Микола Хоменко. — Восени 1944 року на два дні до нас заїхав із фронту батько. Був він із приятелем, капітаном Миколою Власовим. Коли дійшли від залізничного вокзалу до центру, батько зустрів знайомих людей, які сказали, що його мати зовсім поряд — принесла до млина мішечок зерна, щоб змолоти на борошно для великої сім'ї. Поки батько бігав до млина, його фронтовий побратим підійшов до братської могили, що була неподалік, почав читати імена. І знайшов прізвище брата Олександра. Знав, що той загинув у Корсунь-Шевченківській битві, а що похований у Городищі — не відав. І ось випадок привів його до могили брата.

Останнє фото підполковника Олександра Власова під час Корсунь-Шевченківської битви, 1944 рік.

...Дитячі враження — на все життя. Тому Микола Хоменко завжди хотів знати, який був той Олександр Власов. Наводив довідки, коли працював на культосвітній ниві, в газеті. Дивувало і непокоїло, що після перепоховання на новій братській могилі вже не значилося прізвище героя. Це вразило сина й онука Власова, які в дев'яностих роках приїздили в Городище...

У списках похованих у братській могилі воїнів, які звільняли Городище, прізвище Власова не значилося довгі роки. З'явилося лише недавно в «додатковому списку» міської ветеранської організації.

— Із центрального військового архіву в Подольську надійшла інформація, яка підтвердила, що Олександр Власов загинув у боях за Городище і був похований у братській могилі біля пам'ятника Леніну, — продовжує Микола Хоменко. — Родом він із Курської області. У Червоній Армії — з 1931 року, був замполітом дивізії. У серпні 1941-го вивів з-під артвогню в Первомайську колону з 30 автомашин із боєприпасами і штабними документами та велику групу червоноармійців. У боях за Мелітополь організовував вихід з оточення. Був поранений, нагороджений орденом Червоної Зірки. 6 лютого 1944 року, після смерті комбата, призначений командиром полку, а через чотири дні і сам загинув у Городищі. Тут полягли 9 офіцерів, Олександр Власов — підполковник, найстарший за званням. Загинув в останній день визволення міста...

Пошук Миколи Хоменка увінчався успіхом. Позаторік на меморіальних плитах викарбували і прізвище Олександра Власова. На врочисті заходи запросили рідних героя з Харкова. Подарували їм книжки місцевих авторів та мед, зібраний із полів, за звільнення яких сплачено дуже велику ціну.

Олександр Власов, 1942 рік.

Також завдяки активній пошуковій діяльності голови районної ради ветеранів Сергія Каюкіна та голови міської ветеранської організації Миколи Панасенка вдалося встановити імена та прізвища 710 червоноармійців, які загинули в 1944 році, визволяючи Городищину. Це стало можливо завдяки Інтернету, де чимало архівних документів нині доступні.

**Володимир ЧОС,
краєзнавець.**

Черкаська область.

Фото з архівів Городищенської районної ветеранської організації.

Видавництво «Кліо» готує російськомовний варіант книжки «Донбасс — древняя земля Украины»

«Срібний» фініш «Шахтаря»!

Футбол. Ньон (Швейцарія). Юнацька ліга УЄФА (U-19).

Фінал. «Шахтар» (Україна, Донецьк) — «Челсі» (Англія, Лондон). 2:3. Голи: Крістенсен (37, автогол), Коваленко (90+2) — Браун, 7, 55, Соланкі, 47.

«Шахтар»: Кудрик, Кирюханцев, Сагуткін, Матвієнко, Вачіберадзе, Пихальонок, Штандер (Коваленко, 71), Гладченко, Арендарук (Меркушов, 78), Борячук, Зубков. **Запасні**: Єфанов, Шевченко, Фурсов, Сеницький, Глагола. **Тренер** — Валерій Кривенцов.

Одразу привітаємо «Шахтар» і його наставників з великим успіхом і подякуємо йому за чудовий сезон. Юні «гірники» пройшли блискучий шлях до фіналу. Вони здолали БАТЕ, «Порту», «Атлетик» (Більбао), «Олімпіакос», «Бенфіку», «Андерлехт».

І лише в головному матчі наша команда, складена винятково з українських гравців, мінімально поступилася клубу (билися до останньої миті), до якого увійшли найкращі виконавці з усього світу.

Лідер «загубив» очки

Футбол. Чемпіонат країни. Прем'єр-ліга. 19-й тур.

10 квітня. «Говерла» — «Іллічівець». 2:1. Ужгород. Стадіон «Авангард». 1 500 глядачів. **Рефері** — Дердо (Іллічівськ). **Голи**: Гришин, 34, Фещук, 36 — Чурко, 90+4 (п).

«Металург» Зп — «Волинь». 1:1. Запоріжжя. «Славутич-Арена». 2 350 глядачів. **Рефері** — Грисьо (Львів). **Голи**: Платон, 84 — Ерік, 40 (п).

13 квітня. «Карпати» — «Ворскла». 0:0. Львів. Стадіон «Україна». 3 300 глядачів. **Рефері** — Головков (Луганська область).

У цьому турі два очки «загубив» лідер. Узагалі, матч «Динамо» і «Зорі» обіцяв цікаву боротьбу, адже зустрічалися перша і четверта команди турніру. А ще заінтригував наставник луганчан Юрій Вернидуб, котрий після нещодавнього кубкового поєдинка цих колективів пообіцяв зовсім іншу гру в неділю.

	В	Н	П	М	О
1. «Динамо»	**15**	**4**	**0**	**46 — 9**	**49**
2. «Шахтар»	**14**	**2**	**3**	**54 — 12**	**44**
3. «Дніпро»	**12**	**5**	**2**	**35 — 12**	**41**
4. «Зоря»	9	4	6	28 — 22	31
5. «Металіст»	7	7	4	27 — 24	28
6. «Волинь»	7	4	8	26 — 32	25
7. «Ворскла»	5	8	6	18 — 19	23
8. «Металург» Д	5	7	7	22 — 24	22
9. «Олімпік»	6	4	9	18 — 44	22
10. «Металург» Зп	5	4	10	16 — 32	19
11. «Чорноморець»	3	8	7	14 — 22	17
12. «Говерла»	3	7	9	15 — 27	16
13. «Іллічівець»	1	4	14	17 — 45	7
14. «Карпати»	**3**	**6**	**10**	**13 — 25**	**6**

11 квітня. «Металург» Д — «Олімпік». 4:2. Київ. «Оболонь-Арена». 1 000 глядачів. **Рефері** — Іванов (Донецька область). **Голи**: Мораєс, 55 (п), 63, Чечер, 59, Макрідіс, 90 — Дорошенко, 31, Іса, 90+3.

«Шахтар» — «Чорноморець». 5:0. Львів. «Арена-Львів». 2 471 глядач. **Рефері** — Бондар (Київ). **Голи**: Коста, 61, Адріано, 71, 80, Степаненко, 76, Тайсон, 90+4. **Вилучено** Олійника («Чорноморець», 30, порушення з нанесенням травми супернику).

«Дніпро» — «Металіст». 0:0. Дніпропетровськ. «Дніпро-Арена». 13 650 глядачів. **Рефері** — Можаровський (Львів).

12 квітня. «Динамо» — Зоря». 2:2. Київ. Стадіон імені Валерія Лобановського. 7 200 глядачів. **Рефері** — Козик (Мукачеве). **Голи**: Кравець, 4, Рибалка, 35 — Пилявський, 9 (п), Любенович, 68.

Грають «Шахтар» і «Чорноморець».

І слова дотримав. Хоча господарі дуже швидко відкрили рахунок, але гості з відповіддю не забарилися. Щоправда, киянам під кінець тайму вдалося вийти вперед після блискуче виконаного Рибалкою штрафного.

Однак розвинути успіх підопічним Сергія Реброва після перерви аж ніяк не вдавалося. Гості надійно оборонялися. Постійно їх виручав воротар — хорват Сантіні. А з виходом на поле Малиновського та Любеновича «Зоря» впевненіше почала почуватися в центрі поля. Зрештою, Любенович зрівняв рахунок, замкнувши простріл Каменюки.

Ребров миттєво кинув у бій Мбокані, котрий замінив Кравця. Але склалося враження, що «Динамо» навіть трохи розгубилося, не створивши протягом п'яти хвилин жодної небезпеки в атаці.

Отже, кияни не змогли скористатися своїми сильними сторонами, а їхні лідери провели далеко не найкращий матч. Тепер перевага «Динамо» над «Шахтарем» скоротилася до п'яти очок...

Фото Євгена КРАВСА.

У НОМЕР

Турнірна хроніка

Важка атлетика. Тбілісі (Грузія). Чемпіонат Європи. Українка Юлія Паратова (вагова категорія 53 кг) посіла перше місце, набравши суму 200 кг. Її відзначено ще двома малими золотими нагородами. Вона показала 90 кг у ривку та 110 кг у поштовху.

Ліма (Перу). У Чемпіонаті світу серед кадетів українець Ігор Обухов у ваговій категорії до 85 кг виборов «золото» з результатом 316 кг. 16-річний спортсмен із Донецької області також здобув малу срібну медаль у ривку (133 кг) і мале «золото» у поштовху (183 кг).

Бокс. «Українські отамани» здолали команду «Алжирські пустельні яструби» у Києві — 5:0. Вагова категорія **52 кг.** Азат Усеналієв — Абдельгаким Ельбарка. (50:44, 50:45, 50:45). **60 кг.** Віктор Славинський — Реда Бенбазіз. (48:47, 48:47, 48:47). **69 кг.** Олег Зубенко — Зоір Кідачі (49:46, 48:47, 48:47). **81 кг.** Олександр Хижняк — Набіл Кассель (20:18, 20:18, 20:18). +**91 кг**. Ігор Шевадзуцький — Гамза Бегуірні (ТКО R4).

Синхронне плавання. Ріо-де-Жанейро (Бразилія). В акватик-центрі Maria Lenk, який влітку 2016 року прийме Олімпійські змагання, відбувся тестовий турнір Brazil Synchro Open. Українці здобули 8 медалей.

Дівчата виграли командні виступи: у перший день довільну комбінацію, у другий — технічну програму. Окрім того, Ганна Волошина була першою у технічній програмі соло і другою у довільній. У дуеті Волошина разом із Лолітою Ананасовою були другими у технічній програмі, поступившись іспанкам, але перемогли у довільній.

Єдиний представник чоловічого синхронного плавання Антон Тимофєєв у дуетах спочатку з Олександрою Сабадою, а потім з Катериною Резник виграв пробні змагання у міксті.

ДЕНЬ

№ 67 (6071) СЕРЕДА, 15 КВІТНЯ 2015

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, дощі, у Карпатах з мокрим снігом. Вітер переважно західний, 7—12 м/с, місцями пориви 15—20 м/с. Температура вночі 1–6 градусів тепла, крім узбережжя морів і західних областей, на поверхні ґрунту та місцями у повітрі заморозки 0—3 градуси. Удень 8—13 вище нуля, на Закарпатті та на півдні Одеської області 14—18 зі знаком плюс.

ЦЬОГО ДНЯ, 15 КВІТНЯ

■ **1899.** Народився Юрій Артюшенко — військовий і громадсько-політичний діяч, журналіст. Він разом з однодумцями заснував Легію українських націоналістів і запропонував використати вітання чорношличників: «Слава Україні!» — «Козакам слава!». Пропозицію було прийнято, але з уточненням — відповідати треба було: «Героям слава!». ■ **1966.** Машинобудівники Коростенського заводу «Жовтнева кузня» (Житомирська обл.) виготовили перший зразок землевоза Д-600, який одночасно може перевозити 30 тонн вантажу. ■ **1968.** Пішов з життя український композитор, педагог, народний артист УРСР Борис Лятошинський.

ПОДРОБИЦІ

РФ визнали агресором... з другої спроби

Депутати Кіровоградської обласної ради з другої спроби таки визнали Російську Федерацію країною-агресором на черговій сесії, **повідомляє наш власкор Петро МЕЛЬНИК.** Прийняти рішення з першої спроби завадила серйозна дискусія. Одні депутати закликали визнати Росію агресором, наголошуючи, що ця країна винна в тому, що на сході гинуть українські хлопці. Аргументом їх опонентів було твердження, що це політичне рішення, яке нічого не дасть. Підтримати рішення депутатів закликав голова облдержадміністрації Сергій Кузьменко.

Батько загиблого афганця передав кошти для пораненого

Мешканець Кам'янця-Подільського Петро Громовий звернувся до міського голови з проханням передати від нього дві тисячі гривень військовослужбовцю, який отримав поранення в зоні АТО. Зробив це в пам'ять про сина Юрія, який загинув ще 1983 року на афганській війні. «Сподіваюсь, ці гроші допоможуть якнайшвидше одужати пораненому землякові», — зазначив Петро Іванович. Міський голова Михайло Сімашкевич та активісти громадської організації «Учасники АТО» відвідали родину Ігоря Дибаша, який отримав важке поранення, та передали його матері допомогу від родини Громових і продуктовий набір. Нині хлопець лікується у житомирському госпіталі.

Ірина КОЗАК.

Хмельницька область.

Економитимуть на школах і споживачах

БАЛАНС ТИЖНЯ

Такого високого рівня інфляції у річному вимірі в Україні не було майже два десятиліття. Антирекордний показник оприлюднив минулого тижня Держстат. У березні він сягнув 45,8%. За рік зниження цін не зафіксовано на жодну з груп споживчих товарів та послуг. Якщо провести паралель між лютим та ажіотажним березнем, коли супермаркети зустрічали покупців порожніми полицями, то найбільше за місяць подорожчав цукор — на 39,2%. Фрукти підстрибнули на 31,9%. Олія логічно зросла на 39,1%, і навряд чи варто в цьому сегменті очікувати значних послаблень. Адже рік тому тонна насіння соняшнику коштувала 4 тисячі гривень, на початку 2015-го взяла планку в 7 тисяч, а тепер перевищує 10 тисяч. Хоча, є надія, що «підігріті» святами ціни на продукти дещо вщухнуть. Але це зниження не означає, що спаде рівень інфляції. Адже з 1 квітня подорожчала вартість електроенергії та газу для побутових споживачів. Тому й не дивно, що Нацбанк прогнозує нові рекорди для річної інфляції. У НБУ припускають, що вона у ІІ кварталі перевищить 50-відсотковий показник.

Звідси ще один антирекорд: на думку прем'єра Арсенія Яценюка, кількість родин, які отримуватимуть субсидію на сплату житлово-комунальних послуг, збільшиться до 15 мільйонів. Цьогоріч на її надання урядом передбачено колосальну для України суму в 24,5 мільярда гривень. Скажімо, для порівняння, до загального фонду місцевих бюджетів у січні—березні, за даними Мінфіну, надійшов 21 мільярд. Субсидійні кошти поповнюватимуть рахунки теплокомуненерго та інших організацій, які надають комунальні послуги населенню. Тут треба зазначити, що така допомога громадянам — заклятий ворог енергоефективності. Ні родини, які отримують субсидії, ні постачальні організації не зацікавлені в заощадженні ресурсів. Одні тому, що їх витрати компенсує держава, а у других — інтерес поставити ресурси по максимуму й одержати за них відповідну оплату за рахунок бюджету.

Очевидно, що політика субсидіювання по-українськи — з перекосами. Якщо для людей пенсійного віку такий підхід виправданий, то для мільйонів працездатних — варто все ж частину тих величезних коштів витрачати на розвиток виробництва, створення нових робочих місць. Але очевидно й інше. Зарплата в нашій країні не спонукає до офіційної трудової діяльності. Мінімальна не зростає уже понад рік, залишаючись на рівні у 1218 гривень. За цей час гривня знецінилася утричі. Виходить, що реальні доходи населення суттєво впали. Таке ось зачароване коло...

Минулого тижня з'явилася обнадійлива, на перший погляд, інформація, що громадяни продають банкам більше валюти, ніж купують. Населенню уже не до заощаджень. У березні люди реалізували фінустановам 169 мільйонів доларів, а придбали 39,9 млн. Мовляв, не тільки ажіотажний попит на харчі, а й на валюту вже вщух. Хоча, як купувати, коли сума обмежена банками до 3 тисяч гривень на добу в одні руки?

Тепер до невтішних газових новин. З «великою ймовірністю» Росія після 2019-го (а саме до цього року підписано двосторонній діючий контракт) відмовиться від транзиту газу через Україну. В РФ заявляють, що продовжувати його не збираються, а планують встигнути побудувати обхідну газотранспортну інфраструктуру в Туреччину. Чи буде здійснено такі наміри — питання, але в будь-якому разі подібні заяви знецінюють українську ГТС в очах потенційних інвесторів.

Наостанок — про збиткову економію. Минулого тижня на сайті Верховної Ради оприлюднено проект розпорядження Кабміну «Про схвалення Основних напрямів бюджетної політики на 2016 рік». Як видно з документа, заощаджувати доведеться на всьому. Насамперед — на освіті. У «скорботному» списку оптимізація кількості кафедр у вишах та навчальних годин у загальноосвітніх закладах і школах естетичного виховання, збільшення кількості учнів у групі під час поділу класу для вивчення окремих предметів. У переліку — об'єднання малокомплектних шкіл та зменшення кількості вищих навчальних закладів з 802 до 317.

Що скажеш. Коли в економіці негаразди, то першими це зазвичай відчувають на собі освітяни...

Галина КВІТКА.

Їм ласощі лише сняться

Розбираються у вибухах, бачили війну зовсім поруч і не бояться людей у формі, бо вони допомагають адаптуватися після бойових дій. Усе це про дітей.

Волонтери та офіцери групи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України заїхали у Велику Новосілку Донецької області до місцевого центру соціально-психологічної реабілітації дітей, де перебувають маленькі жителі з міст і сіл Донбасу.

Дітвора захисників впізнала відразу. Вони тут уже не вперше. Діти вибігають назустріч, адже вони точно знають, що військові з порожніми руками до них не приїжджають.

У центрі відразу видно, як живеться дітям. Там нічого не приховаєш. І кращий із усіх можливих поліграфів — дитячі обличчя. У цьому притулку діти посміхаються персоналу. Це важливо. Адже коли у дитини на обличчі посмішка, тоді й дорослі посміхаються разом з нею.

Вихователі та лікарі розповідають, що дітей, які бачили війну, можна впізнати одразу. Вони спочатку здригаються від кожного стуку дверей. Але до миру діти звикають швидко.

— Я чула, як «Гради» стріляють, і сирени... Я хочу, щоб скоріше війна закінчилася, і ми могли їздити до Донецька, аби ніхто не загинув, щоб ніхто нічого не зруйнував, — каже маленька вихованка центру.

— Діти, які вдома чули обстріли, тепер стривожені. З ними працюють психологи, ми стежимо, щоб вони зв'язувалися з рідними хоча б телефоном, — розповідає директор Великоновосілківського центру соціально-психологічної реабілітації дітей Лариса Майджи.

— Ми постійно налаштовуємо дітей, щоб вони співчували і допомагали один одному. Коли підлітки йдуть до їдальні, вони несуть малят на руках, старші турбуються про молодших.

Роботи у нас вистачає: мешканців потрібно щодня купати, прати їхні речі, допомагати робити уроки і розбиратися з маленькими та великими образами-таємницями.

Іноді доводиться зустрічатися з фантастичними прикладами занедбаності: деякі діти лише у нас освоюють малювання ручкою або олівцями, знайомляться з солодощами, причому не всі відразу розуміють, що робити з льодяником — їсти його чи ним гратися...

Центр забезпечений усім необхідним завдяки волонтерам і місцевій адміністрації. Місцеві фермери та жителі райцентру привозять м'ясо, рибу, молоко, борошно, фрукти. Допомагають закладу й військові: передали багато м'ясних консервів та згущеного молока, балують дітвору солодощами і фруктами, а ще дуже швидко реагують на найменшу потребу. Гострих потреб у нас немає, — запевняє Лариса Миколаївна.

— Одягом забезпечують спонсори. Тож по наших гарно вбраних дітях ви не скажете, що вони із притулку.

Попри те, що діти у нас заспокоюються, знаходять увагу, більшість із них мріє повернутися додому, — зізнається Лариса Миколаївна.

— Головна радість для дітей — спілкування, — каже офіцер групи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України майор Євген Красильний. Дітвора дуже тепло нас зустрічає, охоче розповідає вірші та фотографується на згадку. Хлопчики говорять, що майже всі мріють стати в майбутньому захисниками, і з великою цікавістю розглядають зброю, а ще із задоволенням демонструють свою фізичну підготовку.

Працівники центру завжди намагаються нас нагодувати. Смак домашніх булочок, що їх випікає місцевий кухар, забути просто неможливо.

Незважаючи на нелегку долю кожного з вихованців, вони все-таки бачать життя прекрасним. Під час таких зустрічей ти починаєш розуміти фразу «Чужих дітей не буває», — ділиться враженнями від зустрічі з дітьми Євген.

Іван СЛОБОДЯНЮК.

Фото надано автором.

Волонтери і офіцери групи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України на Великдень привезли м'які іграшки до Великоновосілківського центру соціально-психологічної реабілітації дітей.

Над номером працювали: Віталій СУДДЯ, Сергій ВОЛОТКОВСЬКИЙ, Ірина ТИЩЕНКО.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописи не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓡ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на **2015 рік**
Для фізичних осіб:
40224 — 16 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 12 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 40 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк: ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91, polipint@ukr.net

Зам. 4847

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**
Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал — www.golosukraine.com

